

3η ΓΕΝΙΑ

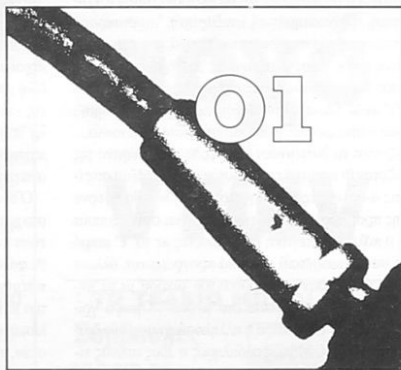
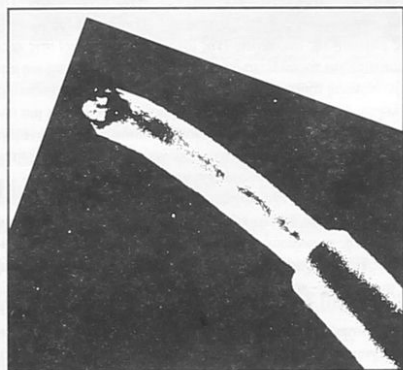

ΕΜΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

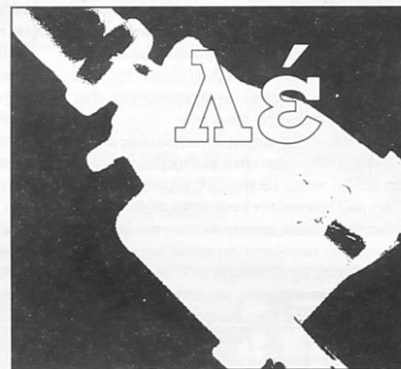
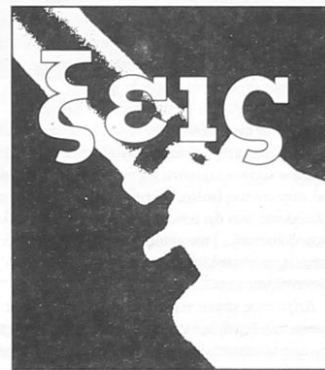
200 δραχ

vo 16

ΓΕΝΑΡΗΣ '99

Λέξεις

γο νται

και

στα

οκο

τάσι

** ομορφιά είναι η λεπτότητα ενός βραχυνκνκλώματος
τη στιγμή που παγώνει
την ενκολία της συνάντησης μιας συνήθειας με μια χειρουργική οθόνη*

Point blank

Η μαγεία των αριθμών μας υποδεικνύει έναν χρόνο ομοιομορφο. Που μετράται αργά σαν να ασφάλινα χιλιόμετρα σε κόντρα. Με τέτοια δεδομένα ο 20ος αιώνας τελειώνει μπροστά μας, στη χρονία με τα τρία μηδενικά. Το διαγγέλλει άλλωστε ο "ίος του 2000": φανταζόμαστε πως θα μας έκανε κανείς τη χάρη να "τελειώσει" τυπικά, αριθμητικά ο 20ος αιώνας με κάτι διαφορετικό από μιαν αραβία (των αριθμομηχανών) η οποία όχι μόνο "θα μας επηρεάσει" αλλά θα μας "θυμίζει" πως οφείλουμε να είμαστε, με κάποιους τρόπους, μηχανές - και άρρωστοι; Αλλά για την πραγματική ιστορία των ανθρώπινων σχέσεων - ή, έστω: γι' αυτό που θεωρούμε δική μας ιστορία - ο 20ος αιώνας έχει τελειώσει. Όχι αθόρυβα, όχι με πυροτεχνήματα. Όχι αναίμακτα. Γιατί δεν άρχισε αναίμακτα.

Ο δίκος μας 20ος αιώνας - ας μη θεωρηθεί μεροληπία - είναι σε μεγάλο του μέρος αιώνας της "γηνναίως ηπειρώς". Αρχίζει με την πτώση της Βασιλείας, συνεχίζεται με την Παριζινή Κοινοίνα... με την κατάληψη των χεμερικών ανακτόρων στην Αγία Πετρούπολη... με το μαυροκόκανο Βερολίνο... την μαυροκόκανη Βαρκελώνη... τη δεκαετία του '60 πικρότατα ο'όλο τον κόσμο - τελειώνει με την ήττα της τελευταίας εφόδου στον ουρανό, στην κοκκίνη Ιταλία. Τελειώνει κάπου στην δεκαετία του '80 με την περιπέτεια (και όχι μόνο αστυνομικο-δικαστική, μάλιστα: όχι κυρίως αστυνομικοδικαστική...) του αντίστοιχου πόλης, τελειώνει επίσης με την μεγάλη έκταση συνθηκολόγηση ή, έστω, "παρεκκαμπίριο" των κινημάτων, αυτήν του εναλλακτισμού...

Δεχόμενος τέτοια γεγονότα είμαστε αλήθεια σε θέση να πούμε ότι ξέρουμε πως ζεμλέσκουν (ή, πως μελέσκουν) οι λογαριασμοί της μιας εποχής με τους λογαριασμούς της άλλης; Δεν είναι αναίμακτα να τοποθετούμε εδώ ένα τέλος κι εκεί μιαν αρχή; Κάτω από ποιο βέρος ή ποιά ελαφρότητα μιλάμε, όταν εκτός από τους γλιάνους νεκρούς του αυτός ο 20ος αιώνας μετράει ακόμα τους ζωντανούς κρατούμενούς του; Εν τέλει: παρόμοιοι αφορισμοί τί άλλο είναι εκτός από ερμηνεία της ιστορίας;

Με τη διαβεβαίωση πως δεν μιλάμε από θέση κύρους αλλά από θέση διαφύλαξης και πάντα μέσα σε ότι είναι (στο περσάμα από τον ένα αιώνα στον άλλο) ζωντανό, αξίζει λέμε να μιλήσουμε έτσι.

Ο δίκος μας εικοστός αιώνας είναι κυρίως η εποχή των εγέρσεων για την (ήκαι ενάντια στην) εξουσία. Διαβάστε το "ε" με κεφαλαίο, οι πολιτικές θεωρίες του εικοστού αιώνα εννοούν το πρόβλημα της εξουσίας με τους όρους του κράτους. Με τους όρους δηλαδή μιας "ειδικής" και διαχωρισμένης θεσμικής κεντρικής ούθμισης του νόμου, της πειθαρχίας, της απαγόρευσης. Ακόμα και η πλέον αναρχική επανάσταση αυτού του αιώνα, η ισπανική, δεν μπόρεσε να αποστεί από την πιθανότητα μιας διαφορετικής διαχείρισης του κράτους - κι όμως αυτό δεν μειώνει το μεγαλείο της.

Οι επαναστατικές πρακτικές αρχίζουν λοιπόν ανάλογα και τελειώνουν (οριοθετώντας τον δικό μας 20ο αιώνα) με την επίθεση, την ελίδα της επίθεσης, στην καρδιά του κτήριου. Είτε όμως στην απολογιστική τους πλευρά είτε στην απελευθερωτική τους αντί-θεση φαίνεται πως οι θεωρητικές αυτές "ανταναλώσεις" το φάντασμα του παλιού μοναρχία, του παλιού αυτοκράτορα που στοιχειώνει σαν "πληρονομιά" της φεουδαρχίας στο κοσμικό-εθιμικό της "τάξης" του αστικού κόσμου.

Γιατί όσο είναι αλήθεια πως η αστική εξουσία θεμελιώνεται "επαναστατικά", βία, πάνω στα ερείπια των παλατιών σαν ταξική εξουσία, άρα "πλέον" κοινωνική, είναι άλλο τόσο αλήθεια πως οι αστικές τάξεις (ή/και οι γραφειοκρατικές παραλλαγές τους) θα διαβούν αυτόν τον αιώνα με τη "νοσταλγία μιας λιγότερο κοινωνικής" εξουσίας, με τη "νοσταλγία" της αυτοκρατορίας. Συμβαίνει πράγματι να υπάρχει κάποια "απόσταση" α-

νάμεσα στις θεωρίες (και οι θεωρίες της αστικής "δημοκρατίας" υπήρξαν πάντα προσωρινό συμβόλαιο) και τα "όνειρα" των αρχόντων. Θα συμπεριφέρονται έτσι σαν μισο-αυτοκρατορία, και σε περιόδους έκτακτων αναγκών - όταν ο ταξικός τους εχθρός θα τις σπρωίγει - θα επιχειρούν "συνολικές" παλινρθώσεις: ο φασισμός είναι από "ιδεολογική άποψη" η απόπειρα να "ξαναμαγειρευτεί" η εξουσία με "ε" κεφαλαίο, ξεγαλώνοντας την κρυφή, μαρμαρωμένη βασιλική καρδιά του καπιταλιστικού κόσμου.

Από την δική τους μεριά οι πολιτικοί αγώνες της απελευθέρωσης στις πλέον οξυμένες τους εκρήξεις θα ανοίξουν και θα κλείσουν αυτόν τον αιώνα με την ίδια γοητευτική, αρχαιοκοσμική, ανεξάρτητη, "αριστοκρατική" σταθερά του προλεταριακού μίσους: τον γιανφινισμό...

Εν τούτοις αυτός ο ίδιος ο δίκος μας 20ος αιώνας θα περιλάβει επίσης την επίκαιρη αντίληψη του προβλήματος της εξουσίας που έχει γίνει σχέση πληθυντική, και με το "ε" πεζό. Οικογένεια, σεξουαλικότητα, "επιστήμη", "τέχνη", αντικειμενικό και υποκειμενικό, φύση και ανθρώπινη κοινωνία... νέες αντιθέσεις εμφανίζονται να διατέμνουν μια εφόδο στον ουρανό της οποίας η πορεία εμφανιζόταν θεωρητικά τουλάχιστον σαφής. Μέσα στις ίδιες τις συνέχειες και τις α-συνέχειες κάθε εγχειρίματος που θα έφευγε τον τέλος της ανθρώπινης προέτοιμιας, ο πόλεμος απέναντι στην εξουσία με το "ε" κεφαλαίο και ο πόλεμος απέναντι στις εξουσίες με το "ε" μικρό θα εμφανιστούν άλλοτε σαν διαφορετικά πολιτικά προγράμματα, άλλοτε σαν ασύμβατες ιδεολογίες, άλλοτε σαν η σύγκρουση του "μικρού" με το "μεγάλο", άλλοτε σαν αμείλικτη ανοχή του "γενικού" στο "μερικό". Όμως ο "γρίφος", που με πολλούς τρόπους δεν είναι παρά η αλληλοσυγκρουση δύο διαφορετικών περιόδων, δεν θα λυθεί. Μήπως ολόκληρος ο 20ος αιώνας είναι μόνο ένα περσάμα; Όπως και να έχει βρισκόμαστε με όλα τα ερωτήματα αναπάντητα...

Και βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα. Από τη στιγμή των εξεγέρσεων στα μητροπολιτικά γκέτο ήδη - όπου το πρόβλημα της εξουσίας εξειδικεύεται πρακτικά στη σχέση με τον "εισβολέα" στρατό και τη δικαιοσύνη του, χωρίς πιά κανέναν εξεγερμένο μητροπολιτικό να βαδίζει προς την "καρδιά" της απόρρητης του, επιμένοντας μόνο σε έναν μη χειροφρακτικό, αλλά επίσης και μη "κεντρικό" έλεγχο της περιουσίας...

Βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα από τη στιγμή της συγκεκριμένης μακρινής εξέγερσης στον Μεξικάνικο νότο - που κάνει το απρόβλεπτο εφικτό μ' αναστολή. Κι εδώ δεν βαδίζει κανείς εξεγερμένος χωρικός προς την προτελευταία, αντίθετα όλοι μαζί προσπαθούν να αναγκοποιηθούν ανταγωνιστικά πάνω σε ένα διαγώνιο μέτωπο αντιπαράθεσης, που ξεκινούν από την πολιτιστική αυτονομία για να φτάσουν στο αίτημα μιας (όχι κατά λάθος "εξωκοινωνικής") μεταρρύθμισης της εξουσίας με το "ε" κεφαλαίο, γινώντας όμως πάλι, σε μια αδιάλλατη περιήγηση "μερικότητα", εκκίνη της αυτοδιαχείρισης του κοινωνικού χρόνου τους: διαπραγματεύονται, αλλά με τους δικούς τους ρυθμούς...

Βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα. Δεν έχουμε μετέλ σε μια "άλλη" εποχή που παραγράφει τις πληγές της προηγούμενης - μάλλον ζούμε σε ένα διαφορετικό "σχέδιο" εκμετάλλησης και καταπίεσης, που υπάγει όλα τα προηγούμενα ελαττώματα να "εξεπεράσει" και τις πιο πρόσφατες αρνήσεις εναντίον του. Όπως ακριβώς κάθε "επιστημονική επανάσταση" χυώνει όλα τα προηγούμενα θεωρήματα μαζί με τις ατελείες τους ελαττώματα πως θα δώσει την οριστική (και χωρίς "κέντρο") απάντηση. Δεν είναι ακόμα ένα ολοκληρωμένο σχέδιο - παρότι οι απολογητές του είναι διατεθειμένοι να υποστηρίξουν οποιαδήποτε στιγμή πως είναι έτσι.

Διαβλέπουμε ήδη μερικά από τα "νύκτα" του. Το σύνολο των κοινωνικών

σχέσεων που έχουν αναγνωριστεί σαν "αξιοποιησιμες" είναι στο στόχαστρο. Η εμφάνιση, το ενδιαφέρον, στη "γλώσσα", στην "επικοινωνία", στην "πληροφόρα", στη "μνήμη" ξεκινούν από τον 20ο αιώνα - αλλά τώρα, έχοντας εγκαταλείψει τον 21ο, συγκατατούν ένα διαφορετικό υπόδειγμα κυριαρχίας, εντός του οποίου τα "παλιά" ενδιαφέροντα του ελέγχου όπως η εργασία, η δημόσια τάξη ή η υγεία ξανααρχίζονται, τροποποιούνται, "διορθώνονται", συμπληρώνονται. Παρότι πολλές μέθοδοι εκμετάλλησης ή και καταπίεσης παραμένουν τυπικά του 20ου αιώνα, ή και του ...17ου (οι ιστορικές "στοιβάδες" της κυριαρχίας πάντα χώνευναν οι νεότερες τις παλιότερες) οι νεοεπινοήσεις δίνουν μια διαφορετική κατεύθυνση. Η υπαγωγή της κοινωνικής μνήμης (δηλαδή της συσσωρευμένης ιστορικής εμπειρίας) στις ηλεκτρονικές μηχανές για παράδειγμα διαφέρει από την υπαγωγή της στη μηχανική, με αυτοματισμούς εκεί που οι προηγούμενες απαντήσεις ήταν αναγκαστικά δια-λογικές: στη συγκρότηση του "εγώ".

Ο δίκος μας 21ος αιώνας, έχει αρχίσει με τον αφιρόνομισό μας απέναντι στο καινούριο πρόβλημα της εξουσίας. Η πρώτη "αντίδραση" φαίνεται να είναι η επιδίωξη των διαφορών μειονοτήτων, τους θρησκευτικούς φοιτηματισμούς μοιάζει να υπάρχει ένας ελάχιστος κοινός παρανομαστικός "άμυνας": η αναζήτηση ενός μίνιμου "συνολικού" εδάφους, εδάφους που άσχετα από την υλικότητά του είναι βαθιά και ακραία συμβολικό.

Αν αυτή η σκέψη είναι ουσιαστική, τότε από τη μεριά των υποτελών, τη δικιά μας μεριά, ο 21ος αιώνας αρχίζει γενικά με μια διπλή "υπόσχεση": από τη μια το πρόβλημα της εξουσίας με το "ε" κεφαλαίο γίνεται αποδεκτό ως "άλλο" - από την άλλη το πρόβλημα των εξουσιών με το "ε" μικρό συγκροτώνεται μέχρις εκείνου του βαθμού που δεν θα διαταράσσει το προς κατάσταση μίνιμου εδαφός του οποίου "εμείς". Σα να ακούγεται η απειλησμένη ετυμολογία - συνθηκολόγηση: κριτική εδώ, κριτική εκεί, ωραία, φτάει πια με την κριτική - τώρα: στα δόντια την ταυτότητα.

Μοιάζει πως η ιστορική αναγκαιότητα της κριτικής θεωρίας/πράξης, είναι ήδη όχι μόνο να ξαναδείξει την τυραννία των "παραδεκτών" (παλιών και νέων) σχέσεων εξουσίας, αλλά επίσης να διαφωτύνει με επιτυχία τα συμβιβασμένα "εγώ/εμείς", αδιάκαπα, και χωρίς ειρήνη, ακόμα κι όταν (κυρίως τότε...) αυτά έχουν (θεωρούν πως έχουν) κατακτήσει την μικρή τους όαση. Μοιάζει πως οι πρώτους της αντιπαθείσης αυτού του αιώνα θα πρέπει να δημιουργήσουν για τους εαυτούς/ες την "πολιτεία" μιας συγκροτημένης ρευστότητας που θα τους επιτρέψει να είναι μαζί πολύ-γλωσσος και επαναθεμελιωτές του α-φρατός, πολυ-πολιτισμικοί και συνεκτικοί, κοινωνικά "αντικαταναγκαστικοί", παρότες και άραστοι.

Δεν ξέρουμε πόσους θα χαρούν για το ότι στον αιώνα που έχει ήδη αρχίσει, στον δικό μας 21ο αιώνα, η κριτική θεωρία/πράξη θα είναι ποικιλικά - ή δεν θα υπάρξει καθόλου. Δεν ξέρουμε επίσης πόσο από εμείς κι εσείς θα αξιωθούν ένα τέτοιο έργο.

Ξέρουμε όμως κάτι άλλο: μια ήττα έχει επικυρωθεί, η επίθεση δεν έχει αρχίσει. Ενδιάμεσα εμφανίζονται νοσηρά φαινόμενα. Για κάθε γούστο.

34 λέξεις αξίζουν περισσότερο από μια φωτογραφία...

Πληρώνουν την αισθητική οι «εξωκοινωνικές» ασχολίες των γραφειοκρατών στην πόλη του Στραβόβου. Αλλά πιο οδυνηρή είναι η διαπίστωση ότι αναγκάζονται να περπατούν σπυρακλάκια και τις βιολίς, ούτε μια φορά δεν χέρισε η λέξη «Πολιτεία».

...γιατί αποδεικνύουν - και καλά κάνουν - τι πρόβλημα είναι να λείπουν τα μπινελίκια του είδους "γαμώ την παιδεία σας"... Μήπως όμως η στεναχώρια για την απουσία λέξης κρύβει και κάποιο δόλο; Μήπως η φωτογραφία είναι μπαγιάτικη; Μήπως είναι "φωτογραφία αρχειού"; Μήπως βρέθηκε πρόχειρη για να παιξεί το "ρόλο" της στη σπέκουλα; Για κοιτάξτε την καλύτερα....

Τα άλογα των αρχόντων

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΜΥΡΟ!

Συμβουλές για να το αποκτήσετε

Αν η συντροφιά σας έδωσε μια περιουσία στις βιτρίνες, μην ανησυχείτε. Θα σας το ξεπλύνουμε με ένα ευφύετο μωρό. Αν θέλετε να παιδί ψηλά, προγραμματίστε το να γεννηθεί μεταξύ Ιανουαρίου και Ιουνίου, αν σας ενδιαφέρει να είναι καλός μαθητής γεννήστε το φθινόπωρο. Και στις γυναίκες μη σκύβετε το κεφάλι: οι εξουσιαστικές σχέσεις γεννούς αγόρια. Αυτά βεβαίως πρόσφατες επιστημονικές έρευνες που υποστηρίζουν ότι γρήγορα κι απλά μπορείτε να αποκτήσετε το τέλειο μωρό. (Σελ. 38)

ΤΟΥΛΟΥΖΗ, μέσα Δεκεμβρή: ένας μπάτσος πυροβολεί και σκοτώνει έναν δεκαεπτάχρονο, στα προάστια. Ύστερα για δύο νύχτες... Εκεί το όνειρο δεν έχουν μέλλον το ξέρουν, έχουν ακόμα οργή. Εδώ οι μπάτσες και οι νοικοκυραίοι σκοτώνουν τους "άλλους" προλετάριους πριν ακόμα "εγκατασταθούν" μόνιμα... Δεν τρέχει και τίποτα. Μόνο μην "περάξουν" κανά δικό μας...

Ως τότε θα είμαστε ραγιάδες;

Λεζάντα: Αν η συντροφιά σας ξεδοεί μια περιουσία στις βιτρίνες, μην ανησυχείτε. Θα σας το ξεπλύνουμε με ένα ευφύετο μωρό. Αν θέλετε ένα παιδί ψηλά, προγραμματίστε το να γεννηθεί μεταξύ Ιανουαρίου και Ιουνίου, αν σας ενδιαφέρει να είναι καλός μαθητής γεννήστε το φθινόπωρο. Και στις γυναίκες μη σκύβετε το κεφάλι: οι εξουσιαστικές σχέσεις γεννούς αγόρια. Αυτά βεβαίως πρόσφατες επιστημονικές έρευνες που υποστηρίζουν ότι γρήγορα κι απλά μπορείτε να αποκτήσετε το τέλειο μωρό.

Κιαν αυτό το είδος της manual ευγονικής σας φαίνεται συκαμερό, θυμηθείτε πως η πρώτη και βασική προϋπόθεση της ευτυχίας και της τελεσιότητας είναι το "πολιτιστικό πλίσιο" του γαμησιού. Αν δεν είσαι "ψηλά"... Όσο για τα υπόλοιπα; Θα τα λύσει η βιοτεχνολογία.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 15/11/98

Συνεργάτες των Ναζι Ford - General Motors Εξοικονόμηση 1 δισ. δολαρίων στόχος της Ford Motor το '99

Και νέα μοντέλα στην αγορά που θα αγαπούν το περιβάλλον

Μη πείσει καμιά μαλακισμένη ενοχή και δεν φωνάζει ο κόσμος: δεν υπάρχει άλλωστε μαγαζί "καθαρό" από τέτοιες "λεπτομέρειες".

Το περιβάλλον έχει σημασία.

no problem

Οι αλβανόπουλα παίζουν στο χιόνι, μπροστά στο κατεστραμμένο σχολείο του χωριού Λάουσα, στο Κόσοβο. Με ή χωρίς πολιτική λύση η ζωή συνεχίζεται, δίνοντας τις δικές τις λύσεις στα καθημερινά προβλήματα. Λεζάντα δεξιά: Οι πρόσφυγες του Κόσοβου επιστρέφουν ανά ανά στις εστίες τους. Σπίτια κατεστραμμένα, απομεινάρια μιας σύγκρουσης που κανείς δεν γνωρίζει αν τελείωσε ή αν караδοκεί... Στο χωριό Ρεζάλα ο αλβανόφωνος θαριρίζει το καρμμένο οπτικό του.

Επιμήθιο: η καταστροφή; Καιρικό φαινόμενο, σαν το χιόνι. Ανθρώπακια του αναπτυσσόμενου κόσμου κουκουλωθείτε. Ο χειμώνας θέλει κουζούρι, ουσκάκια και παρέα. Όσο για σας εκεί πάνω; Παίξτε ή συγγιρίστε - αλλά μην τολμήσετε να πλησιάσετε προς τα εδώ. Ούτε να οργιστείτε. Μας καλάτε το επενδυτικό κλίμα. ΕΞΟΥΣΙΑ 27/11/98

Λεζάντα αριστερά: Δύο αλβανόπουλα παίζουν στο χιόνι, μπροστά στο κατεστραμμένο σχολείο του χωριού Λάουσα, στο Κόσοβο. Με ή χωρίς πολιτική λύση η ζωή συνεχίζεται, δίνοντας τις δικές τις λύσεις στα καθημερινά προβλήματα. Λεζάντα δεξιά: Οι πρόσφυγες του Κόσοβου επιστρέφουν ανά ανά στις εστίες τους. Σπίτια κατεστραμμένα, απομεινάρια μιας σύγκρουσης που κανείς δεν γνωρίζει αν τελείωσε ή αν караδοκεί... Στο χωριό Ρεζάλα ο αλβανόφωνος θαριρίζει το καρμμένο οπτικό του.

Επιμήθιο: η καταστροφή; Καιρικό φαινόμενο, σαν το χιόνι. Ανθρώπακια του αναπτυσσόμενου κόσμου κουκουλωθείτε. Ο χειμώνας θέλει κουζούρι, ουσκάκια και παρέα. Όσο για σας εκεί πάνω; Παίξτε ή συγγιρίστε - αλλά μην τολμήσετε να πλησιάσετε προς τα εδώ. Ούτε να οργιστείτε. Μας καλάτε το επενδυτικό κλίμα. ΕΞΟΥΣΙΑ 27/11/98

Πώς πέρασαν κιόλας σχεδόν δυο χιλιάδες χρόνια από εκείνο το γαμημένο βράδυ του Μάρτη που γύρισες μεθυσμένος από το μαγαζί... Ε Τζόσεφ; Και τί τόθελος δηλαδή αφού είχες δουλειά - δεν είχες; - μεσημεριάτικο να σου στρογγυλοκαθήσει ο φιλάρας σου, πες του ρε παιδάκι μου : πρέπει να τελειώσω την καρέκλα, πες του κάτι τέλος πάντων, αλλά ήσουν και συ στη βαρεμάρα, και πιάσατε το πίστι πίστι, και ξέρω γώ, και τα παλιά απ' το στρατό, και "τη θυμάσαι εκείνη τη ψηλή τη στραβοκάνα.", και τη φέρνει τη κουβέντα στο Μαράκι, και "μεγάλωσε το Μαράκι", και "κοτζάμ γυναίκα έγινε το Μαράκι", και "τι παιδί είναι αυτό!" και τί ήθελε ρε Τζόσεφ; προξενιό; και άντε να πιούμε ένα κατρούτσο ακόμα, και να πάλι για το Μαράκι, αφού ρε Τζόσεφ δεν τ' άντεχες αυτά, θόλωσες, φούντωσες στα γεράματα, τί το 'θελος ρε παιδάκι μου και δε τελείωνες την καρέκλα; κατέστρεψες έναν πλανήτη εκείνο το βράδυ...

ΚΑΤΑΜΑΒΕΣ ΤΩΡΑ;
(αν τουλάχιστον η Μαρία τόρριχε - και το πάλεψε η γυναίκα με τη γαϊδουροδρομία ως τη Βηθλέμ - μπορεί να χνάμε μερικές αργίες **ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΤΑ ΠΡΗΖΑΝ ΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ!!!**)

Τα φύλλα της 3ης γενιάς μπορείς να τα βρεις κάθε μήνα (από τις 15 και μετά): στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιοιέρου (Καυκάτιδος 166), στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι - καταλήψη Άνω / Κάτω Πατριοίων (Νάζου και Κρασιά, Πατήσια), και στο

βιβλιοπωλείο της Villa Αμαλίας (Αγαρών και Χένδεν). Ακόμα σε 3 περίπτερα (πλ. Εξαρχείων, πλ. Κάνηρος) και στα βιβλιοπωλεία Solaris , Παραπέτνη, και Ελευθέρος Τύπος στο κέντρο της πόλης. Η τεχνική υποστήριξη της έκδοσης είναι από την συλλοκτιβία 03 * 03.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Δίμηνη έκδοση με σκοπό την δημιουργία ρηγμάτων στις καθιερωμένες σχέσεις και σκέψεις.

Τ. #1, Ιανουάριος 1999

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣΤΑΙ 5' ΦΑΙΝΕΣΤΕ

Ο ΤΗΡΕ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΒΕΑ "ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ" ΤΗΣ

35 ΚΕΝΤΑ 2

Είχαν συμφωνήσει στην παραχώρηση τεχνολογίας και στην προμήθεια πρώτων υλών

Εξοικονόμηση 1 δισ. δολαρίων στόχος της Ford Motor το '99

Και νέα μοντέλα στην αγορά που θα αγαπούν το περιβάλλον

Μη πείσει καμιά μαλακισμένη ενοχή και δεν φωνάζει ο κόσμος: δεν υπάρχει άλλωστε μαγαζί "καθαρό" από τέτοιες "λεπτομέρειες".

Το περιβάλλον έχει σημασία.

35 ΚΕΝΤΑ 3

Η που θα πέφτει Οργουελιανός πανικός, ή που δεν θα τρέχει τίποτα;

Το ότι η αστυνομία (είναι αναγκασμένη να) χρησιμοποιεί "νέες τεχνολογίες" και "νέες μεθοδολογίες" στη "δουλειά" της φαίνεται πως δεν έχει γίνει σαφές στον κόσμο των συγκεντρώσεων, των διαδηλώσεων, κλπ, κλπ. Όπως δεν έχει γίνει σαφές πως όταν "ένα δάχτυλο σου δείχνει το φεγγάρι" καλό είναι να προσέχεις και το άλλο χέρι. Για παράδειγμα: το να υπάρχουν "δημοσιογράφοι εδάφους" - εδάφους" δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν "δημοσιογράφοι αέρος - εδάφους".

Εν πάσει περιπτώσει αν το σκεφτεί κανείς ψύχραιμα ο "εκσυγχρονισμός" της καταστολής δεν είναι το τέλος του κόσμου. Σε ένα επίπεδο βελτιώνει (προσωρινά πάντα) την αποτελεσματικότητα της, και σε ένα άλλο λειτουργεί "τρομοκρατικά", δηλαδή προληπτικά. Άρα;

Πρώτα πρώτα το γνωστό: όταν βελτιώνονται οι φράχτες, βελτιώνονται και οι άλτες!! Και: προσοχή, προσοχή αδερφάκι μου - όχι φόβος. Το μυαλό ανοιχτό.

Που σημαίνει: οι δρόμοι μας περιμένουν...

ΓΑΜΩ ΤΟ ΚΕΡΑΤΟ ΜΟΥ... ΠΑΝ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΔΕ ΒΛΕΠΩ ΤΙΠΟΤΑ;

ΟΥΤΕ ΚΙ ΕΓΩ ΑΛΛΑ ΚΑΜΕΡΑ ΔΕ ΘΑ ΜΑΣ ΔΟΥΝΕ ΚΙΟΛΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΜΕ

Το ύψος, η γενετική, η οικογένεια και η εταιρεία

Εφύοσον υπάρχουν τόσο λίγα παιδιά στις ΗΠΑ που πάσχουν από νανισμό, είναι φανερό ότι οι γιατροί σ' όλη τη χώρα πρότειναν τη λήψη της ορμόνης σε κανονικά παιδιά, τα οποία, αν και λίγο πιο κοντά από τα συνηθισμένα τους, δεν υποφέρουν από ανεπάρκεια της αυξητικής ορμόνης. Όταν οι γονείς επιδεικνύουν απροθυμία να ζητήσουν πληροφορίες για την ορμόνη, το έκαναν τα παιδιά από μόνα τους. Πολλοί νέοι άντρες ανακάλυψαν ότι η ορμόνη βοηθάει στην ανάπτυξη και διατήρηση των μυών τους και την αγοράζαν παράνομα από τη μαύρη αγορά. Μια μελέτη που έγινε σε ένα προάστιο του Σικάγου ανέφερε ότι περισσότερο από το 5% των αγοριών της πρώτης λυκείου του προαστίου παίρνει αυτό το φάρμακο παράνομα.

Έχοντας κατά νου ότι οι ψηλοί άνθρωποι τα πάνε καλά προσελκύουν τις πιο επιθυμητές κοπέλες και απολαμβάνουν άλλες παρόμοιες βεβαιότητες - πολλοί γονείς αγωνιούν να προσθέσουν μερικά ακόμη εκατοστά στα παιδιά τους και είναι πρόθυμοι να πληρώσουν κάτι παραπάνω για να τους κάνουν μια ένεση την εβδομάδα, εάν πρόκειται να εξασφαλίσουν τα παιδιά τους ένα προβάδισμα στον ανταγωνισμό.

Για να σιγουρέψουν ότι η αγορά της γενετικά παρασκευασμένης ορμόνης θα επεκτείνεται συνεχώς, η Genentech και η Eli Lilly οργάνωσαν μια καμπάνια επιθετικών δημοσίων σχέσεων και πολιτικής αγοράς - με τη βοήθεια των γιατρών σε κάθε τόπο - έχοντας ως στόχο να παρουσιάσουν το μικρό ύψος σαν "ασθένεια". Με την ενθάρρυνση και την οικονομική στήριξη των δύο φαρμακοβιομηχανιών, αρκετοί ερευνητές και παιδίατροι υποστηρίζουν ότι τα παιδιά που βρίσκονται στο κάτωτο 3% του ύψους της ηλικιακής τους ομάδας θα πρέπει να επαναπροσδιο-

ΓΙΑΤΙ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΒΟΔΙΑ;

Οι επενδυτές είναι πανευτυχείς: τσογάρουν στο χρηματιστήριο όπως διασκεδάζουν στα μαγαζιά, σε βαθμό που η Σοφοκλέους να εξελίσσεται σε νούμερο 1 ελληνικό... Βαθύτατοι γνώστες της οικονομίας της αρπαχτής (που είναι ένα "μεταβατικό" στάδιο της καπιταλιστικής κρίσης) έχουν αφήσει τους επίσημους απολογητές του ελληνικού θαύματος, που απλά ψελλίζουν "ψυχραίμα παιδιά".

Εν τω μεταξύ παγκοσμίως οι "ειδικοί" σπάνε το κεφάλι τους ψάχνοντας τη λογική σχέση ανάμεσα στα μειούμενα κέρδη των επιχειρήσεων και τα κατα καιρούς παραληρήματα των μετοχών τους. Δεν υπάρχει τέτοια σχέση - η συμπεριφορά τόσο των "μικρο"επενδυτών όσο και των "μεγάλων" παικτών των χρηματιστηρίων είναι του είδους *σάλτο μορτάλε* και ο *σώζων εαυτόν σωθήτω*. Το ότι αυτή η συμπεριφορά έχει μαζικές διαστάσεις "φουσκώνοντας" και "ξεφουσκώνοντας" το μοναδικό πλέον μπαλόνι κερδοφορίας στον παγκόσμιο καπιταλισμό δεν είναι παράξενο. Παράξενο είναι που αγνοούν τις συνέπειες του φαινομένου του "συντονισμού": το κλαδί που πάνε του κάνονται θα καταρρεύσει μια ώρα αρχύτερα κάτω από το βάρος των χαρούμενων χοροπηδημάτων τους.

Αυτό που συμβαίνει στα χρηματιστήρια λέγεται επίσημα *πληθωρισμός (της αξίας) των περιουσιακών στοιχείων*. Αντί να ανεβαίνει η τιμή του ψυμίου ή των ρούχων (αυτό θα ήταν *πληθωρισμός της αξίας των εμπορευμάτων*) ανεβαίνουν οι τιμές των μετοχών. Βέβαια στη περίπτωση αυτή ο πληθωρισμός και ο αποπληθωρισμός (η πτώση των τιμών) ακολουθούν ο ένας τον άλλο κατά κύματα - "εξαφανίζοντας" κεφάλαια, ή "μεταφέροντας" τα ακαριαία από πολλές τσέπες σε λίγες. Μόνο που ενσώω τα χρηματιστήρια βρίσκουν και χάνουν "σημεία ισορροπίας", η *πραγματική καπιταλιστική παραγωγή / κατανάλωση*, η εμπράγματη εμπορευματική οικονομία δηλαδή, κατεβάζει συνεχώς στροφές. Η κρίση υπερπαραγωγής αγριεύει. Και το αμόκ "συγχωνεύσεων" που υποτίθεται πως περιορίζει τα "έξοδα", οχυρώνει τα "μερίδια αγοράς" και εξασφαλίζει δυνατότητες για επιθετικότερο ανταγωνισμό μεταξύ των αντίπαλων αφεντικών είναι μια ελάχιστη αποτελεσματική - και πάντως πολύ μικρής διάρκειας / κατανάλωσης παγκόσμια που να μην πνίγεται από αυτήν την κρίση. Αυτοκινητοβιομηχανία; Τα επιπλέον αυτοκίνητα που παράγονται (και δεν μπορούν να πουληθούν) είναι από 25% έως 50% της συνολικής παραγωγής! Κύκλος των καυσίμων; Κύκλος των τροφίμων; Είναι μάλλον γνωστά.

Όλοι τώρα περιμένουν το ύστατο χαίρε της Βραζιλιάνικης (και και στη συνέχεια όλης της λατινοαμερικανικής) οικονομίας... Και την φορσέ κίνηση των γιαιπωνέζικων κεφαλαίων. Οι σχιστομάτηδες καπιταλιστές όχι μόνο έχουν πλημμυρίσει την αμερικανική αγορά με τα εμπορεύματά τους αλλά είναι και οι βασικότεροι "δανειστές" του αμερικανικού δημόσιου. Αν αποφασίσουν να "επαναπατρίσουν" - ή να "μετακινήσουν" τα κεφάλαιά τους (από τα αμερικανικά κρατικά ομόλογα στη ζώνη του ευρώ) το "αμερικανικό θαύμα" θα εξατμιστεί από τον χάρτη.

Οι έλληνες πάντως χαίρονται. Αυτό έχει σημασία: ο δικός τους Βεζούβιος να τους βρεί χαρούμενους...

στούν ως μη φυσιολογικά και συνεπώς χρειάζονται την ορμόνη για να προλάβουν τους συνομήλικούς τους. Είναι σαφές ότι αυτό το "κάτωτο 3%" δεν θα πάψει ποτέ να υπάρχει, όσο και αν ψηλώσουν όλα τα παιδιά: πάντα υπάρχει ένα "τελευταίο βαγόνι", σε οποιοδήποτε τρένο. Εάν οι υποθέσεις τους γίνουν η ορθόδοξη άποψη ανάμεσα στους παιδίατρος και τους οικογενειακούς γιατρούς, η γενετικά παρασκευασμένη αυξητική ορμόνη θα μπορούσε να χρησιμοποιείται σε περισσότερα από 90000 παιδιά απ' αυτά που γεννιούνται κάθε χρόνο στις ΗΠΑ και η δυντητική αγορά θα έφτανε σε πωλήσεις τα 8 - 10 δισεκατομμύρια δολάρια.

Η βάση για να θεωρηθεί το μικρό ύψος σαν "αρρώστια" δόθηκε κοινωνιολογικά. "Αυτά τα παιδιά δεν είναι φυσιολογικά. Έχουν χαμηλό ύψος σε μια κοινωνία που αντιμετωπίζει τέτοιους ανθρώπους δυσμενώς" υποστήριξε η Μικαέλα Ρίτσαρσον, εκπρόσωπος των Εθνικών Ινστιτούτων Υγείας, μιας κρατικής υπηρεσίας που διεξάγει μια δεκαετή έρευνα - εν μέρει χρηματοδοτούμενη από την Eli Lilly - για να αποτιμηθεί η επίδραση της αυξητικής ορμόνης σε παιδιά με χαμηλό ανάστημα που όμως δεν έχουν ανεπάρκεια της δικής τους αυξητικής ορμόνης. Μιας που σύμφωνα με τη νομοθεσία απαγορεύονται "πειράματα" με φάρμακα σε υγιείς, η τοποθέτηση των ΕΙΥ προετοιμάζει μια επίσημη αναγνώριση στις "αλλαγές" της έννοιας αρρώστια. Οι προκαταλήψεις που προσάπτουν με πολιτιστικό τρόπο "μειονεκτήματα" εδώ η εκεί δικαιώνονται, εφόσον τα θύματα τους θα θεωρούνται τελικά ασθενείς, ή μη φυσιολογικοί.

Είναι φανερό πως τα παιδιά με χαμηλό ανάστημα επα-ναπροσδιορίζονται σαν "μη φυσιολογικά" μόνο και μόνο επειδή αυτό συμφέρει τις φαρμακοβιομηχανίες και τις ασφαλιστικές εταιρείες. Και από την άλλη μεριά οι γονείς είναι διατεθειμένοι να αποδεχθούν τέτοιους προσδιορισμούς εφόσον θα υπάρχουν στην αγορά τα κατάλληλα "φάρμακα" - έτσι το γονικό ενδιαφέρον βρίσκει επίσης τη δικαίωσή του.

Το ίδιο θα συμβεί τελικά και με άλλα ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Την τριχοφυΐα, το χρώμα του δέρματος ή των ματιών...

Κατάληψη Πολυτεχνίου 27, 28, 29, 30, 31 (γενάρη), 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 (φλεβάρη) 1990

συζήτηση μ' έναν (τελίτσες)

Επειδή η δικαιοσύνη δεν βλέπει
Επειδή ο Καλτέζας δεν ζει
Επειδή ο φόβος έγινε η αρχή της νομιμότητας
Επειδή κάπου υπάρχουν ορία
Επειδή αντιστεκόμαστε στο φόβο που θέλουν να μας επιβάλλουν

Κατάλαβα το Ε.Μ.Π.
ΣΑΝ ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΑΞΗ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ
ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους, τους κοινωνικούς φορείς και όλους όσους δεν πιστεύουν ότι ο Καλτέζας αυτοκτόνησε πέφτοντας πάνω στην σφαίρα του Μελίστα.

Να συμπαρασταθούν έμπρακτα στην κατάληψη του Ε.Μ.Π. φέρνοντας ιδέες και ότι άλλο θα μπορούσε να είναι χρήσιμο στον κοινό αγώνα ενάντια στον εκβαρβαρισμό της κοινωνίας και στο μίσος μιας γερασμένης και φοβισμένης εξουσίας που θρέφεται από το αίμα των νέων της.

ΝΑ ΑΦΟΠΙΣΤΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

...Και μην παρατηθεί κανένας Υπουργός και αντικατασταθεί με άλλον όπως ο Κουτσούρωργας και ο Τσουράας όταν δολοφόνησαν τον δεκαπεντάχρονο σύντροφο μας Μιχάλη Καλτέζα, γιατί το έργο έχει ξαναπαίχτει και το ξέρουμε όλοι.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ Ε.Μ.Π.
ΑΘΗΝΑ 27/1/90

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ / ΚΑΤΑΠΕΤΑΙΑ

Ύστερα από την απόφαση της Αστικής Δικαιοσύνης να αθωώσει τον δολοφόνο Μελίστα, το σχολείο 15α Λυκείου Αθηνών πραγματοποιεί κατάληψη σαν ένδειξη διαμαρτυρίας. Πιστεύουμε ότι η κρατική καταστολή είναι άμεση συνδεδεμένη με τη εξουσιαστική λειτουργία του σχολείου και σαν σκοπό έχει να ρομπτοποιήσει, να καθυποτάξει τους μαθητές και να καταπνίξει κάθε είδους αντίδραση που πραγματοποιείται για την βελτίωση της ζωής στο σχολείο.

Η απάντηση στην κρατική καταστολή θα δοθεί μέσα από κινητοποιήσεις που θα πραγματοποιηθούν με την συνεργασία μαθητών σε όλα τα σχολεία που αντιδρούν στη στενή δολοφονία του 15χρονου μαθητή.

Μέσα απ' αυτές αγωνιζόμαστε για:

1. Κατάληψη ΜΑΤ και ΜΕΑ.
2. Παραίτηση του υπουργού Δικαιοσύνης ως ελάχιστο δείγμα ευαισθησίας.
3. Κατάργηση των δεκαπενταμελών συμβουλίων που λειτουργούν σαν ταξίδια των καθηγητών, όπως ακριβώς και οι μαθητές που δέχονται να υπογράφουν ψευδοδηλώσεις ώστε να μην πάθουν αποτυχίες αναπαράγοντας και διαιωνίζοντας τη σχέση εξουσίας μεταξύ των ανθρώπων.
4. Αύξηση του ορίου αποτυχιών.
5. Άσπλο στα σχολεία.

Κατάληψες μαθητές του 15ου Λυκείου Αθηνών.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Προς όλους όσους συμπαραστέκονται στο κίνημα των καταλήψεων.

Προς όλους όσους θεωρούν κοινό τον αγώνα ενάντια στον εκβαρβαρισμό της κοινωνίας από το κεφάλαιο και το κράτος.

Προς όλους όσους δεν έχει αποβαλίσσει το σύστημα ώστε να πιστεύουν τις σοκαριστικές των τεχνικών της εξουσίας.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΝΘΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Αυτή τη στιγμή οι κατάληψεις είναι η αρχή της κοινωνικής αυτοάμυνας. Η κοινή απειλή πρέπει επιτέλους να καταγγέλλει κοινωνικά και μαζικά.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΝΩΘΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ ΜΑΣ.

Μια κλίκα απατεώνων και κλεπτών: ένα κλειστό σύστημα εξουσίας αναπτύσσει ξεδιάντροπα την επίθεσή του.

ΤΡΩΝΕ ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ.
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

.....

Δεν πάει να γίνει σήμερα ο τίς της ποινάνας; Αγίριο μεθαύριο θα έχει ο καθένας το προσωπικό του βαλιτσάκι με αναμνήσεις, τροποποιήσεις, ανδραγαθίες, ντροπές, ξερωγίτι, και θα το κάνει ό,τι γουστάρει. Ήταν οι άλλοι ως ποίμνη σ' εκείνη την κατάληψη, και σήμερα ξέρεις τί είναι; Μπάτσου! Σεικουριτάδες σε συναντήσεις! Και δεν είναι αυτό, πάει στο πετάξιον στη μούθη διάφορο τον στυλ "έλα μπωρέ, ανθός της ελληνικής νεολαίας; Η εξτρεμ φάση είναι να κοπανάς αυτούς που θέλουν δωρεάν θέαμα, στις συναυλίες". Τους τζαματζήδες δηλαδή.... Κατάλαβε; Ένα παράδειγμα απάτεων, δεν χρειάζεται τίποτα άλλο. Το κράτος και τη λογοκρισία του τα χτυπάς - αυτόν τον χυλό πάς; Πώς να μιλήσεις; Εγώ: *Εντάξει. Λέω να προσπεράσουμε αυτή την πλευρά που είναι σοβαρή, δε λέω, αλλά να την αφήσουμε για το τέλος. Πώς ξεκινάει αυτή η κατάληψη;*

Εγώ: *Τι ήταν λοιπόν η κατάληψη του '90; Να ξεθάψουμε λίγο τις αγές της δεκαετίας; Απ: Πρόσχε γιατί μπορεί να βρωμίει τίποτα... (γέλια). Τι να σου πώ; Και πολλά και τίποτα.... Για να δώσει κάποιοι μια ολοκληρωμένη απάντηση πρέπει να αλλάξει χίλιες φωνές, χίλια πρόσωπα, χίλιες γραμμάτσες... καταλαβαίνεις; Λέω: ήταν μια ανθετική έκρηξη, και μπορείς να πούμε να το αποδείξω αυτό. Αλλά μπορεί να πω επίσης: ήταν μια σύντομη και καλή ορεβάνς, ήταν ένα απερίγραστο χαίρε, ήταν μια ορθολογική, ένας αντικαπιταλισμός, ήταν το τελείο πάρτυ, ήταν το κίνενο αίμα της εξέγερσης που άρχισε το '84, ήταν μια απειλητική προειδοποίηση προς το κράτος, ήταν μια χοντρή προειδοποίηση για εμάς... όλα αυτά και άλλα ακόμα είναι μέσα. Γιαντό σου λέω: πολλά και τίποτα...*

Εγώ: *Εντάξει, δεν σε ρωτώ περιμένοντας να ακούσω το σοφό και οριστικό πόρισμα της ιστορίας, το ξέρεις... (γέλια). Εσύ τί φοβάσαι; Μήπως θεωρηθεί πως προκαταλαμβάνεις την εκτίμηση των ιστορικών; Απ: Αυτό; Σγά!!! Το πιο ενοχλητικό είναι που ξέρω πως σπιδήριστε και να πω έχει προδοθεί, έχει πουληθεί και έχει αγοραστεί πριν το ξεστομίσει! Εδώ φέρε μου το πάνω χέρι το έχει η ατομική μαρξοειδοποίηση! Όχι μόνο αυτοκινήτων η σπιτιών, αλλά και της συλλογικής μας μνήμης - του καταλαβαίνεις;*

Απ: *Κατ' αρχήν υπάγχει εκείνη την ημέρα, 26/1/90 η ανακίνηση της οριστικής απόφασης για τον Μελίστα: αθώος. Οπότε όλα ξεκινάνε σαν μια ακόμα νύχτα μαζικών, γίρω από Πολυτεχνείο, Εξάρχεια κλπ. Αλλά αυτά νομίζω πως αποδεικνύονται κείμενα στιγμή "τυπικά". Κανονικά.... είχε σκεφτεί κανείς να γίνει κατάληψη, είχε σχεδιαστεί από κάποιους; Απ: Όχι, όχι. Το πράγμα πήγαινε για το γλασσικό "τα καίμε, τα σπάζε μέχρι τις μία, δύο το βράδυ, και το άλλο πρωί μετράμε στα σπίατα μας τις απάτείες". Εκεί αρχίζει και το ουσιαστικό μέρος της ιστορίας: καλά όλα αυτά, όλοι μέσα εννοείται, αλλά... Κοιτάμε ένα "αλλά". Κάπου το ξέρουμε πως το έργο είναι πολυπαιγμένο.... Εγώ: *Υπάγχει δηλαδή κάτι σαν "η κούραση του μαγαλάκι", ένα πέζιμο; Τι είναι αυτό το "αλλά"; Απ: *Κούραση ακριβώς δεν είναι.... Τώρα να: δεν μπορώ να μιλήσω ούτε γενικά γιατί το "αλλά", ούτε με μέσους όρους... Τι να σου πώ; Εγώ: *Ξέρω γω; Πες για τη δική σου φάση εκείνη τη στιγμή, εκείνο το βράδυ. Απ: *Κοίτα υπάρχει μια υποψία, ότι τέλος πάντων θα ξεκαθλώσουμε, αλλά αυτό τελικά δεν νομίζω κανέναν. Έχουν μάθει να το χειρίζονται, να το διαχειρίζονται, δεν τρέχει και τίποτα. Το πρωί εκείνης της ημέρας ως ποίμνη, που είχε βγει η απόφαση για τον Μελίστα, κάναμε μια πορεία γιατί την είχαν πέσει στην κατάληψη της villa, στην Αμυγιάς. Οι μπατσού ήταν στο "θα τα πούμε το βράδυ" - και εμείς το ίδιο. Καταλαβαίνεις; Λες και είχαμε ραντεβού, λες και όλα ήταν κανονισμένα, σκέ. Αυτό. Εγώ: *Πιστεύεις πως κάποιο τέτοιο "αλλά" το κοιβάλαγε πολλός κόσμος εκείνο το βράδυ; Απ: *Δεν ξέρω. Για κάποιους μπορεί να το πώ, να. Κοίτα άμα είσαι πρωτότης δεν μετράς τέτοια πράγματα, δεν σε νοιάζουν, δεν τα ξέρεις ε-τος, σου φτάνει και το ελάχιστο. Αλλά υπήρχαν κάποιους δεκάδες σύντροφοι που τραβιάσαν και τραβιάσασταν, άλλος περισσότερο άλλος λιγότερο, για πολλά χρόνια μέχρι τότε γωνία τζήδες δηλαδή.... Κατάλαβε; Ένα παράδειγμα απάτεων, δεν χρειάζεται τίποτα άλλο. Το κράτος και τη λογοκρισία του τα χτυπάς - αυτόν τον χυλό πάς; Πώς να μιλήσεις; Εγώ: *Εντάξει. Λέω να προσπεράσουμε αυτή την πλευρά που είναι σοβαρή, δε λέω, αλλά να την αφήσουμε για το τέλος. Πώς ξεκινάει αυτή η κατάληψη;********

δώδεκα (ανάμεσα σε δεκάδες άλλες) προκηρύξεις που δέν άλλαξαν τελικά τον κόσμο, ωστόσο μίλησαν σε έναν συγκεκριμένο τόπο και χρόνο την επιθυμία γι' αυτό ακριβώς, έτσι ώστε (in case of emergency) να επιβεβαιωθεί όχι μόνο πως ο

κάθε είδους σφετεριστής δεν είναι ανίκητος, αλλά πως κάθε πράξη χειραφέτησης έχει την ευγενικά εκδικητική καταγωγή της όσο και την λαμπρά αιφνιδιαστική καινοτομία της.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΟΥ 27, 28, 29, 30, 31 (γενάρη), 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 (φλεβάρη) 1990

Εγώ: *Τι ήταν λοιπόν η κατάληψη του '90; Να ξεθάψουμε λίγο τις αγές της δεκαετίας; Απ: Πρόσχε γιατί μπορεί να βρωμίει τίποτα... (γέλια). Τι να σου πώ; Και πολλά και τίποτα.... Για να δώσει κάποιοι μια ολοκληρωμένη απάντηση πρέπει να αλλάξει χίλιες φωνές, χίλια πρόσωπα, χίλιες γραμμάτσες... καταλαβαίνεις; Λέω: ήταν μια ανθετική έκρηξη, και μπορείς να πούμε να το αποδείξω αυτό. Αλλά μπορεί να πω επίσης: ήταν μια σύντομη και καλή ορεβάνς, ήταν ένα απερίγραστο χαίρε, ήταν μια ορθολογική, ένας αντικαπιταλισμός, ήταν το τελείο πάρτυ, ήταν το κίνενο αίμα της εξέγερσης που άρχισε το '84, ήταν μια απειλητική προειδοποίηση προς το κράτος, ήταν μια χοντρή προειδοποίηση για εμάς... όλα αυτά και άλλα ακόμα είναι μέσα. Γιαντό σου λέω: πολλά και τίποτα...*

Εγώ: *Εντάξει, δεν σε ρωτώ περιμένοντας να ακούσω το σοφό και οριστικό πόρισμα της ιστορίας, το ξέρεις... (γέλια). Εσύ τί φοβάσαι; Μήπως θεωρηθεί πως προκαταλαμβάνεις την εκτίμηση των ιστορικών; Απ: Αυτό; Σγά!!! Το πιο ενοχλητικό είναι που ξέρω πως σπιδήριστε και να πω έχει προδοθεί, έχει πουληθεί και έχει αγοραστεί πριν το ξεστομίσει! Εδώ φέρε μου το πάνω χέρι το έχει η ατομική μαρξοειδοποίηση! Όχι μόνο αυτοκινήτων η σπιτιών, αλλά και της συλλογικής μας μνήμης - του καταλαβαίνεις;*

Απ: *Κατ' αρχήν υπάγχει εκείνη την ημέρα, 26/1/90 η ανακίνηση της οριστικής απόφασης για τον Μελίστα: αθώος. Οπότε όλα ξεκινάνε σαν μια ακόμα νύχτα μαζικών, γίρω από Πολυτεχνείο, Εξάρχεια κλπ. Αλλά αυτά νομίζω πως αποδεικνύονται κείμενα στιγμή "τυπικά". Κανονικά.... είχε σκεφτεί κανείς να γίνει κατάληψη, είχε σχεδιαστεί από κάποιους; Απ: Όχι, όχι. Το πράγμα πήγαινε για το γλασσικό "τα καίμε, τα σπάζε μέχρι τις μία, δύο το βράδυ, και το άλλο πρωί μετράμε στα σπίατα μας τις απάτείες". Εκεί αρχίζει και το ουσιαστικό μέρος της ιστορίας: καλά όλα αυτά, όλοι μέσα εννοείται, αλλά... Κοιτάμε ένα "αλλά". Κάπου το ξέρουμε πως το έργο είναι πολυπαιγμένο.... Εγώ: *Υπάγχει δηλαδή κάτι σαν "η κούραση του μαγαλάκι", ένα πέζιμο; Τι είναι αυτό το "αλλά"; Απ: *Κούραση ακριβώς δεν είναι.... Τώρα να: δεν μπορώ να μιλήσω ούτε γενικά γιατί το "αλλά", ούτε με μέσους όρους... Τι να σου πώ; Εγώ: *Ξέρω γω; Πες για τη δική σου φάση εκείνη τη στιγμή, εκείνο το βράδυ. Απ: *Κοίτα υπάρχει μια υποψία, ότι τέλος πάντων θα ξεκαθλώσουμε, αλλά αυτό τελικά δεν νομίζω κανέναν. Έχουν μάθει να το χειρίζονται, να το διαχειρίζονται, δεν τρέχει και τίποτα. Το πρωί εκείνης της ημέρας ως ποίμνη, που είχε βγει η απόφαση για τον Μελίστα, κάναμε μια πορεία γιατί την είχαν πέσει στην κατάληψη της villa, στην Αμυγιάς. Οι μπατσού ήταν στο "θα τα πούμε το βράδυ" - και εμείς το ίδιο. Καταλαβαίνεις; Λες και είχαμε ραντεβού, λες και όλα ήταν κανονισμένα, σκέ. Αυτό. Εγώ: *Πιστεύεις πως κάποιο τέτοιο "αλλά" το κοιβάλαγε πολλός κόσμος εκείνο το βράδυ; Απ: *Δεν ξέρω. Για κάποιους μπορεί να το πώ, να. Κοίτα άμα είσαι πρωτότης δεν μετράς τέτοια πράγματα, δεν σε νοιάζουν, δεν τα ξέρεις ε-τος, σου φτάνει και το ελάχιστο. Αλλά υπήρχαν κάποιους δεκάδες σύντροφοι που τραβιάσαν και τραβιάσασταν, άλλος περισσότερο άλλος λιγότερο, για πολλά χρόνια μέχρι τότε γωνία τζήδες δηλαδή.... Κατάλαβε; Ένα παράδειγμα απάτεων, δεν χρειάζεται τίποτα άλλο. Το κράτος και τη λογοκρισία του τα χτυπάς - αυτόν τον χυλό πάς; Πώς να μιλήσεις; Εγώ: *Εντάξει. Λέω να προσπεράσουμε αυτή την πλευρά που είναι σοβαρή, δε λέω, αλλά να την αφήσουμε για το τέλος. Πώς ξεκινάει αυτή η κατάληψη;********

Η επανάσταση είναι προσωπική υπόθεση. Η ενσυναίσθητα το ίδιο. Δεν τρέφουμε φευδαισθήσεις. Ο καθένας είναι μια μοναδική και μοναχική προσωπικότητα. Είμαστε μόνοι...
Ε, και;
Γνωρίζουμε όμως ότι υπάρχουν κάποιες στιγμές, που οι μοναχικοί συγκλιόνουν. Στιγμές που οι άνθρωποι επικοινωνούν και συναποφασίζουν.
(Τσως) βρισκόμαστε σε μια τέτοια χρονική στιγμή...
(Τσως) είναι η στιγμή που οι πολλοί και άγνωστες μοναχικότητες συνθέσουν.
Τι...
Τις αντιθέσεις, τις ελπίδες, την μοναξιά, την προσωπική αντίσταση. Και τότε... Ο κάθε λογής πολιτικαντισμός θα σβήσει μπροστά στον συγκροτημένο πολιτικό λόγο.
Τότε... Η κάθε λογής συνδιαλλαγή μιας επιθανάτιας εξουσίας δεν θα έχει λόγο να υφίσταται.
Και μόνο η αναγκαιότητα, υπαρκτή και καίνοσα θα δικαιώνει την συγκυρία.
Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να σας βεβαιώσουμε για τίποτα...
Πάντας...
Είμαι... Είμαστε εδώ...
Αθήνα... Πολυτεχνείο '90...

Ρίκα... Μιχάλης... Τάκης...
Καταλήψεις...

ΑΙΣΧΟΣ!!
15 χρόνων μαθητής νεκρός και ένοχος Ένοπλος δολοφόνος αθώος και ελεύθερος

Η δικαιοσύνη σαν μηχανισμός διαιώνισής του κυρίαρχου καθεστώτος έδειξε για μια ακόμη φορά το πραγματικό της πρόσωπο.

Είναι αυτοί που πολύ εύκολα και απροκάλυπτα καταδικάζουν οποιονδήποτε αντιτίτεται (Μιχάλης Καητζάς, εις βάσανον) και αθώνουν ένοπλους δολοφόνους (Μελίστας) δίνοντας έτσι το δικαίωμα στον κάθε μπάσο να πυροβολεί όποτε αυτός κρίνει κήμηκωνοντας την κρατική καταστολή. Πιστεύουμε ότι η καταστολή αυτή δεν είναι ξεκομμένη από την οξύτερη καταπίεση στο χώρο του σχολείου: αποβολές, απουσίες, βαθμοί, αυθαιρεσίες, αυταρχικότητα των καθηγητών· αντίθετα αποσκοπεί στην ισοπέδωση κάθε μορφής αντίστασης και ελεύθερης έκφρασης.

Μέσα από την συστηματική προβοή μονοδιάστων προτύπων και απόψεων, ως μέσο αναπαραγωγής του κυρίαρχου ιδεολογίας, προετοιμάζει τους αυριανούς Μελίστες, φροντίζοντας παράλληλα να εξόντωνει κάθε Καητζά.

Θεωρούμε αναγκαίο να αντισταθούμε δυναμικά και συλλογικά σε ό,τι καθυποτάσσει και χειραγωγεί τη ζωτικότητα του αυθορμητισμού μας.

Καλούμε οποιονδήποτε θεωρεί ότι έχει δικαίωμα ύπαρξης και δεν θέλει να είναι το επόμενο θύμα, να αντιδράσει στο χώρο που κινείται, πρωθώντας έτσι τους κοινωνικούς αγώνες.

Παράλληλα να σταθεί ενεργητικά αλληλέγγυος στους εξεγερμένους καταλήψεις του Πολυτεχνείου και ο' αυτούς που αντιστέκονται σε όλη μέρη της ΕΡΑδας και που δεν απαιτούν από την αστική δικαιοσύνη να καταδικάσει τον δολοφόνο Μελίστα, πράγμα που αήλωσε είναι έξω από το ρόλο της. Βρίσκονται εκεί για να καταβείουν τη φύση της εξουσίας και των συγκεκριμένων μεθοδευσών της στην τωρινή περίοδο.

ΚΑΛΕΣΜΑ : για γενική μαθητική συνέλευση τη Δευτέρα 29 / 4 00 μμ στο χώρο του Πολυτεχνείου (Γαβουσα Γκίβη) ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στις 5.00 στο Πολυτεχνείο

Η παθητική στάση σε όσα συμβαίνουν γύρω μας είναι **ΣΥΝΕΝΟΧΗ**

Ομάδα μαθητών που συμμετέχουν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου

ποι, αλλά στην ιστορία αυτή δεν έπαιζε το hit "i run... "Ήταν ξέρω γω; Αδρεναλίνη διαρκείας... Είχαμε μάθει δηλαδή να βρισκόμαστε και σε εντάσεις εμπόλεμες με διάρκεια... Αυτό είναι σοβαρό, γιατί υπήρχε ένας σημαντικός αριθμός συντρόφων που εκείνη τη στιγμή όχι αλλά ήταν ψυλασμένος ότι "γαμώ το κέρσάτο μου, πάλι το πρωί όλα θα είναι εντάξει, θα έχω μου κάνει το μπάνιο μας να ξεπλυθούμε από τα δακρυγόνα και θα τρέχουμε να δούμε τι γράφουν οι εφημερίδες", αλλά ήταν και εκπαιδευμένος για να δράσει αλλιώς. Με μεγαλύτερη διάρκεια. Με μεγαλύτερη αντοχή. Και με μεγαλύτερη οικειότητα μεταξύ μας. Δεν ήταν δηλαδή πως απλά γνωριζόμασταν... Είχαμε κοιμηθεί μαζί σε βρώμικα πατώματα κόνοντας περιφρουρήσεις σε κατελημένα σπίτια, είχαμε φάει μαζί στο ποδι και στη τσίλα...Είχαμε ήδη βιωμένη μια καθημερινότητα διαφορετική....

Ερ : Ενοείς δηλαδή πως υπάχει μια ανταγωνιστική εμπειρία, αυτή των καταλήψεων στέγης, που έχχεται εκείνο το βράδυ να επηροεί τις εξελίξεις;

Απ: Ναι, κάπως έτσι το ζω, και νομίζω όχι μόνο εγώ. Και πάντως είναι καταληπτικό αίσθημα το πως α-

νάγκες και επιθυμίες, εμπειρίες και διαθέσεις πολύ διαφορετικών ανθρώπων που είναι σε σύγκρουση με την

αστινομία για κάμποσες ώρες, και σύγκρουση καλή, άγρια, έχχονται και δένουν το πράγμα, και πάμε πιο πέρα. Το οποίο πιο πέρα είναι: "κάνουμε συνέλευση"; Κάνουμε. Πέφτει η πρόταση: "πάμε για κατάληψη διαρκείας"; Πάμε. Ξέρουμε πως θα το κάνουμε, κατ' αρχήν τουλάχιστον!!

Ερ : Οπότε αυτό αλλάζει την πορεία της νύχτας...

Απ: Ναι. Από τη στιγμή που επιλέγουμε κατάληψη διαρκείας, δηλαδή μένοντας εδώ και σήμερα, και αίριο, και μεθαύριο, και μέχρι όποτε... δεν μπαίνει ζήτημα να ξελοσάζουμε απόψε. Χρειάζομαστε το ανάποδο: οικονομία δυνάμεων, "πυρομαχικών", καθαρό μυαλό... δεν ξέρουμε τι θα ξημερώσει. Πρέπει να οργανώσουμε επίσης την κατάληψη, και αυτό κάνουμε: ομάδες περιφρούρησης στις πύλες που αλλάζουν μέσα τα χαράματα για να κοιμηθούν όλοι και όλες κάποιες ώρες, να μπουν μέσα μηχανάκια αρκετά για να υπάχει βενζίνη, ομάδες διαχείρισης φωτοτυπιών που θα φροντίσουν να υπάρχουν αίριο μηχανήματα για προκηρύξεις, ομάδες καθαριότητας για να μην πεθάνουμε από τη βρώμια με τόσο κόσμο, ειδικά στις τουαλέτες, συγκεκριμένος κόσμος σε κάθε κτίριο που θα φροντίσει για την οχύρωσή του, ομάδες διαχείρισης του εστιατορίου για να υπάχει κάθε μέρα φαγητό ακόμα κιαν είμαστε κυκλωμένοι, αποκλεισμένοι, ομάδα ταμειών για στιδήποτε χρειαστεί... κάποιιο αναλαμβάνουν την άλλη μέρα να φέρουν ραδιοφωνικό σταθμό... όλα αυτά κανονίζονται σβέλτα η προτείνονται εκείνη τη νύχτα... Δηλαδή μπαίνει στη πράξη μια άγρια κατάληψη μεγάλης κλίμακας, σε δημόσιο κτίριο, πράγμα που είναι πολύ διαφορετικό, πολύ πιο δύσκολο, και πολύ πιο ουσιαστικό αν θες από το μερικές ώρες μπάζαλα με το κτίριο μόνο σαν καθαζά...

Ερ : Ωραία. Αυτή είναι όμως η πρακτική, η τεχνική πλευρά της απόφασης για κατάληψη διαρκείας. Ο λόγος της; Υπάρχει κάτι σαν "αίτημα", κάποιο "ζητούμενο";

Απ : Όχι, αυτό δεν τίθεται έτσι. Βγαίνουν βέβαια κάποια πράγματα έτσι, αλλά αυτά αν θες είναι οι "προτάσεις" μας. Το βασικό είναι η οργή για την αθώωση του μπάτσου. Στην πρώτη ανακοίνωση λέμε: "καταλάβουμε το ΕΜΠ σαν έσχατη πράξη αυτοάμυνας και αξιοπρέπειας". Αυτό είναι: κούφάλες υπάρχουμε, είμαστε ζωντανοί, και θα σας κάσουμε στο λαμό, εδώ στο κέντρο της πόλης. Και μην τολμήσετε να πληρώσετε με κακές διαθέσεις γιατί θα γίνει αυτό που δεν έχει ξαναγίνει. Τώρα είμαστε ε-μείς εδώ...

Ερ : Ποιοι "εσείς"; Γιατί σε σχέση με μια κατάληψη διαρκείας σε ένα τέτοιο κτίριο αυτό το "εμείς είμαστε εδώ" είναι στον αέρα...

Απ : Κοιτάξε, δεν δρούμε μόνο με αναλύσεις, έτσι. Μια ανάλυση των καταστάσεων γενικά πάντα έχει νόημα, αλλά υπάχει και το ένστικτο. Το ένστικτο του μητροπολιτάνου. Του στραμωγμένου που κυκλοφορεί μέσα στον κόσμο. Πρόσεξε: άλλο ένστικτο, άλλο αυτοματισμός!! Το πρώτο μπορεί να ξεγελαστεί - κι εκεί η ανάλυση είναι σημαντικό όπλο - μπορεί όμως και να ευστοχήσει... ο αυτοματισμός αντίθετα πάντα είναι αναμενόμενος, οπότε οδηγεί σε βλακεία με το κιάδι. Αυτοματισμός θα ήταν το "άλλη μια φλογε-

ρή νύχτα στο κέντρο" και άντε γεια... Θέλω να πω ό-τι αυτό το "εμείς είμαστε εδώ" δεν το εννοούμε στο στυλ "εμείς, και δεν χωρείς άλλος". Το λέμε κιάλας: για κάθε έναν που αισθάνεται το δικαίω της οργής μας, που έχει κι αυτός η αυτή ένα μερδικό οργής... Κι όχι μόνο για την αθώωση του μπάτσου...Αυτό έχχεται ενστικτωδία μέσα και από την επιλογή της κατάληψης. Δεν αγοράσαμε το οικοπέδο, κατάληψη κάνουμε... (γέλια).

Ερ : Δηλαδή εκείνο το βράδυ, κόνοντας την επιλογή "κατάληψη του πολυτεχνείου" ξεπερνάτε κάπως την περιθωριακότητα του "τριακόσιοι γνωστοί - άγνωστοι"...

Απ : Ναι, άσε που είμασταν περισσότεροι! (γέλια) Αλλά νομίζω πως αυτό παίζεται όλο στο μυαλό. Δηλαδή μπορεί να σκεφτήκαμε: ρε γαμώ κέρσάτο μας η υπόλοιπη πόλη που δεν είναι εδώ τώρα δεν φρικάρει; Είναι αυτό το ενστικτωδίο που σου έλεγα πριν, γιατί είναι μια εποχή "αλλοιών" γενικά, και αυτό το μιλίζουμε κάπως παρά το έχχουμε αναλύσει. Είναι η εποχή της "οικουμενικής" και των διάφορων αλλοζωκίων με τα κόμματα, που δείχνει τι παγνιδι παίζουν... είναι εποχή που έχχουν αρχίσει τα πρώτα βήματα "εκσυγχρονισμού", απολύσεις ... υπάχει μια γενική αμηχανία, διάχυτη, και μέσα σε όλα έχχεται αυτό το "αθώος το μπάτσος"...

Ερ : Μάλιστα. Και τί γίνεται μετά; Τις πρώτες μέρες της κατάληψης;

Απ : Νομίζω πως αυτό που γίνεται αμέσως είναι πως ...κάνεις δεν το περίμενε αυτό εμάς! Οπότε κατα κάποιο τρόπο γυρνάει πολύς κόσμος το απί που να ακούσει τι σκατά λέμε, εμείς που υποτίθεται τραγικά είμαστε από τη μια μεριά και βενζίνη από τα μπατάκια μας. Ενώ περίμεναν άντε μια νύχτα φυλοκαταστροφών, μια νύχτα είναι θα περάσει, προκίπτει άλλη ιστορία...

Ερ : Οι μπάτσου; Δεν την πέφτουν την άλλη μέρα;

Απ : Πού να την πέσουν; Ξέρεις πόσα μπουνκάλια ήταν καθαζωμένα από τη νύχτα; Και διαρκώς, μέρα με την ημέρα, η κατάληψη γίνεται όλο και πιο οργικό. Ερ: Κι εσείς;

Απ : Με μια λέξη : ενθουσιασμός. Είναι σα να σπάσαμε ξαφνικά το τσόφλι... Πρώτα πρώτα ξαναεμφανίζονται παλιοί σύντροφοι... ύστερα αρχίζει και περνάει κόσμος, μας δίνει κουράγιο, κάθεται στις συνελεύσεις. Τα βράδια στις συνελεύσεις είναι πάνω από δυό χιλιάδες άτομα, χώρια οι περιφρουρήσεις, χώρια ο κόσμος που κάνει βόλτες μέσα στο πολυτεχνείο ή γύρω....

Ερ : Ενοείς πως την κατάληψη την κρατάτε 2000 άτομα;

Απ : Όχι. Αλλά είναι ανοιχτή, όλη τη μέρα, και μέχρι κάποια στιγμή το βράδυ. Μπαίνει και βγαίνει κόσμος. Ο σταθερός πυρήνας πρέπει να είμαστε κάποιες εκατοντάδες. Αλλά σε μια κατάληψη τέτοιου είδους το να κυκλοφορείς κόσμος είναι πολύ σημαντικό. Είναι... είναι σαν το αίμα της υπόθεσης.

Ερ : Δεν σας ξενερώνει αυτό;

Απ : Σοβαρολογείς; Τι να μας ξενερώσει; Όταν ξέρεις τι θες, γιατί είσαι εκεί που είσαι, πως θα ξενερώσεις; Όχι, το αντίθετο... Η κλειούρα και η απομόνωση ξε-

νερώνουν... Σε στρωμάχουν αδιόρατα...
Ερ : Ενοώ προβλήματα με φασίστες, αγανακτισμένους πολίτες, ασφαλίτες, ξέρεις... προβοκάτιες...
Απ: Ααα! Οι προβοκάτιες είναι από δω...

Ερ : Καλά εντάξει...
Απ : Σοβαρά το λέω. Ξέρεις: είμαστε ικανοί να βγάζουμε τα ματάκια μας με τα χεράκια μας, μόνοι μας...Το έχχουμε κάνει τόσες φορές και ποιός ξέρει πόσες φορές θα γίνει ακόμα... και έχει η κατάληψη του '90 και τέτοιες πλενές... Όπως εντάξει, είχε και επεισοδιάρια του τύπου που λες... Αλλά "όποιοι γυρίζουν μπρίζε". Κι άμα έχει και βαρύ χέρι... Τελικά τίποτα σπουδαίο....

Ερ : Από τη μεριά των θεσμών ποιές είναι οι αντιδράσεις;

Απ : Στην αρχή νομίζω έκπληξη. Αμηχανία - ανομολογήτη βέβαια - για την τροπή των πραγμάτων. Τα μύδια είναι γενικά στο χαλόπισμα, οι εφημερίδες ειδικά του σαββατοκυριακού το παίζουν σε ένα στυλ "ε, μα άδικο έχχουν; τι πράγματα είναι αυτά να αθώνουνε το Μελίστα;" Άλλοι πάλι προσπαθούν να "φανούν" κάπως, ξέρεις, μη χάνουν το πιασάρικο το θέμα. Η εφεφε ας πούμε που είναι ήδη διαχωρισμένο μαγαζί - επιτελείο - καλεί σε τριήμερη αποχή διαμαρτυρίας του φορέα από τις αρχές της βδομάδας...

Ερ : Βοηθήανε αυτό οι κινήσεις; Ενοώ αν βοηθήαν την κατάληψη...

Απ : Κοιτάξε, εμείς είμαστε σαν μεθυσμένοι. Έχουμε παγώσει το χρόνο στα πόδια μας. Γιατί από τη δεύτερα (η κατάληψη έχει αρχίσει παρασκευή βράδυ) αρχίζουν κινήσεις και καταλήψεις σε διάφορες σχολές, σε διάφορες πόλεις, και επίσης σε σχολεία. Αλληλεγγύη από τη μια μεριά από κατάληψη του Πολυτεχνείου, και διαμαρτυρίας από την άλλη... Δηλαδή αρχίζει να απλώνει η ανταρσία, και αυτό είναι μεθυστικό - αν το συγκρίνεις με το κλασικό μονοπάτι που έχχουμε παρατήσει... Αλλά εκείνο που είναι το πιο σημαντικό είναι τα σχολεία.

Ερ : Αυτό για τα σχολεία εκείνον τον γενάρη του '90 πρώτη φορά μου το τονίζε κάποιος. Τι γίνεται δηλαδή;

Απ : Όλο το σαββατοκύριακο κυκλοφοράνε στην κατάληψη αρκετοί μαθητές και μαθήτριες, νεολαίοι δυναμικοί, σπήνουν τις δικές τους συζητήσεις, και οργανώνουν τη δική τους στάση. Η οποία δεν είναι (αυτό είναι, θα το τονίσω: ν - πο - δει - γμα - τι - κό!) δεν είναι λοιπόν να έρθουν να μένουν στο πολυτεχνείο, αλλά αποφασίζουν να κόνουν καταλήψεις στα σχολεία τους. Δηλαδή μεταφέρουν την ανταρσία μέσα στα δικά τους τα λημέρια, και ξεκινάνε καταλήψεις επίσης άγριες, με την έννοια πως δεν είναι καν (ή κριώς...) για "μαθητικά", "εκπαιδευτικά" ζητήματα... Αλλά είναι καταλήψεις διαμαρτυρίας για την αθώωση του μπάτσου...

Ερ : Αρχίζει δηλαδή να αναπτύσσεται μια σοβαρή δυναμική...

Απ : Ναι. Αρχεί να σου πω ότι όταν η εφεφε χαλεί σε μια "αριστερή" πορεία διαμαρτυρίας,

την τετάρτη 1 φλεβάρη, στην οποία βέβαια δεν συμμετέχει το "μάσο μπλοκ", μαζεύονται πάνω από 5000 άτομα. Αλλά θέλω να ξεαναρρίσω στα σχολεία, γιατί έτσι μερικά πράγματα ξεχνούνται και διαστρεβλώνονται με τον καιρό. Δηλαδή: διάφοροι λιβανίζουν την μαθητική εξέγερση που έγινε στο τέλος εκείνης της χρονιάς, το '90, αρχές του '91, αλλά κανείς δε λέει πως πολλοί βασικοί πυρήνες μαθητών είχαν ψηθεί στη δράση στις αρχές της χρονιάς, μέσα, παράλληλα με την κατάληψη του πολυτεχνείου, και μέσα βέβαια από τις δικές τους άγριες καταλήψεις εκείνες τις ημέρες. Τι να πρωτοπιάσω; Τα ΤΕΛΑ; Πολυκλαδικά Φιλαδέλφειας, Γαλατσίου, σχολεία σε Κυψέλη, Περιστέρι, Κολωνό, κέντρο της Αθήνας, Πειραιά; Δεν τα θυμάμαι και όλα... Τον γενάρη - φλεβάρη του '90, μέσα σε εκείνη την ανταρσία, μπήκαν 30 με 40 λίκεια και γυρνάσανε της Αθήνας - που όλα, μα όλα, έπαιζαν πρωταγωνιστικό ρόλο μετά από μερικούς μήνες στα μαθητικά. Δηλαδή στις αρχές της χρονιάς κόσμος που είναι στο γάμιο μπαίνει δυναμικά στην ιστορία, παίρνει πρωτοβουλίες, οργανώνεται, γνωρίζεται, συζητάει, τρίζει τα δόντια του κοινωνικά (δε νομίζω να χρειάζεται να σου πω πόσο δύσκολο είναι να κάνεις κατάληψη για τέτοιο θέμα...) και σε ένα χρόνο έχει αποκτήσει τέτοια πείρα που μπορεί να τρωθήσει καλά στις καταλήψεις διαρκείας στα σχολεία....

Ερ : Τι εννοείς δηλαδή;

Απ : Ενοώ πως έτσι αξίζει να μιλάμε για εξεγέρσεις! Όταν δηλαδή μέσα σε μια διάρκεια ο κόσμος αποκατάει συνείδηση, εμπειρίες, δυνατότητες πραγματικές, μέσα σε πραγματικά γεγονότα, όταν ξετυλίγει ό,τι καλύτερο έχει, όταν ανοίγει ένα ρεύμα αρχίσεων έμπρακτα, όταν ... όταν... Υπάρχει μία για να το πω έτσι "μιαροκόκηνη κλωστή" που εντάξει είναι εντελώς ακατέργαστη, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα, ανάμεσα σε διαφορετικά περσιστατικά δυναμικών καταλήψεων, μέσα σε ένα - ενάμιση χρόνο, όπου κάποιος κόσμος ανατάσσει εμπειρίες, μεταφέρει εμπειρίες, βελτιώνει εμπειρίες και σκέψεις, κι έτσι "σκάει" το κιάλι με την δολοφονία του Τεμπονέρα... Δεν υπάχει δηλαδή "αυθορμητισμός", αυθορμητισμός είναι ό,τι βαριόμαστε να εξηγήσουμε - υπάχει η προβοκάτορη δουλειά μέσα στην ιστορία!...

Ερ : Έχετε συνείδηση αυτής της "προβοκατορικής δουλειάς" που λες, εκεί, μέσα στο κατελλήμένο Πολυτεχνείο, εκείνες τις μέρες;

Απ : Χμμ... Όχι, δεν μπορώ να το πω. Όχι. Αυτό θα φανεί, αλλά πάλι νομίζω πολλοί λόγοι να το πιάσουν, όταν αργότερα το σήμα το καταλήψεων θα γίνει κάτι σαν η σημαία του νεολαίστικου ακτιβισμού μέσα κι έξω από τα σχολεία... Το σήμα αυτό που στα τέλη της δεκαετίας του '80 αφορούσε μόνο 3

- 4 κατελλήμένα σπίτια... γίνεται κάτι σαν λάβαρο για χιλιάδες νεολαίων...

Ερ : Τελειώνει λοιπόν η πρώτη βδομάδα της κατάληψης και στην πράξη έχει λειτουργήσει σαν καταλήτης...

Απ : Ναι, έτσι το ζούμε τουλάχιστον. Την παρασκευή 3/2 είναι η δικιά μας πορεία, το "μιαροκόκηνο μπλοκ" κατεβαίνει στο δρόμο, σε μια πάρα πολύ δύσκολη πορεία, με την έννοια πως είναι μια πορεία μετά από μια βδομάδα κατάληψης και μπορεί να γίνει και σκληρή...

Ερ : Είναι η πορεία του "ανθού".

Απ : Ναι, είναι μια πορεία σπάνιας αυτοπεποίθησης, σε τέτοιο βαθμό που κάποιοι έξω από εμάς, που τους κόβει όμως το μυαλό, είπαν μετά από αυτή την πορεία "τί συμβαίνει λοιπόν; ο βολονταρισμός είναι εδώ..." Ξέρεις, αυτή η υποκειμενική αποφασιστικότητα "θέλω αυτό και θα το κάνω", όχι πέντε και δέκα ανθρώπων, αλλά εκατοντάδων.

Ερ : Είσατε λοιπόν ο "ανθός της ελληνικής νεολαίας";
Απ : Εκείνη τη στιγμή ναι. Είμαστε. Είναι γύρω στα χίλια διακόσια άτομα που φτιάχνουν ένα μπλοκ που βρωμάει βενζίνη από την αρχή μέχρι το τέλος, με κάρη, αλυσίδες, παλόνια, αυθεντική μπενθίνηση του τί είναι συλλογική αυτοοργάνωση, χίλια διακόσια άτομα με πολλή συγκεκριμένη συγκρότηση, που ξέρουν τί θα κάνουν, και είμαστε και άλλα διακόσια άτομα που έχχουμε μείνει για την περιφρούρηση της κατάληψης, ως σ τ ε

Κιαν η κατάληψη δεν είναι ένα βήμα στον ονειρών μας την πραγματοποίηση, ασ γίνει ένας στίχος στον ονειρών μας την ποίηση

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΕΩΠΟΝΙΚΗΣ
31.01.90

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ
(ΚΙ ΟΧΙ ΦΥ-ΤΟΠΤΕΣ)

26/1/90: Σανασκώτων το Μιχάλη. Καλή χρονιά. Η χρονιά άρχισε με τον καλύτερο τρόπο. Στην αθώωση του Μελίστα από αυτούς που νομιμοποιούν τα εγκλήματα του κράτους, που φυλακίζουν διωδυλιτές, απεργούς, καταλήψεις και αθώνουν μπάτσους - δολοφόνους, εμπόρους ναρκωτικών, βιομηχανούς κι εφοπλιστές, εκατοντάδες νεολαίοι αντέδρασαν, συγκροτούμενοι με τα ΜΑΤ και καταλαμβάνοντας το άντρο της γενοκρατίας, το Πολυτεχνείο. Αρκετά πα.

Φθάνουν οι δολοφονίες, το ξύλο, η καταστολή η συστηματική προώθηση της πρέζας οι πνιγμένοι στα σασοκάραβα των εφοπλιστών (σαν τον ιδιοκρίτη του Αντίνα Τ.Β. εφοπλιστή Γουρδομικάλη) τα ψέμματα της τηλεόρασης, των ραδιοφωνών και των εφημερίδων που ανήκουν σε βιομηχανούς, εφοπλιστές και κόμματα το ξεπούλημα από τους συνδικαλιστές τα μπλόκα των ζητιάνων ΜΑΣ ΤΑ ΠΡΕΣΑΝΕ

Αν διαλέγετε τις εξετάσεις, το γλύψιμο στους καθηγητές, τις έρευνες για το ΝΑΤΟ και τις βιομηχανίες, τους εκπαιδευτές του πλανήτη, τα αφεντικά του Μελίστα δηλαδή, συνεχίστε. Εξοφλαζέτε το ανώμο μίσος μας. Αν νιώθετε στο ελάχιστο φίλοι το Μιχάλη, ενάντια στην εκμετάλλευση, τη μόλυνση, την πρέζα, το ψέμα, το θάνατο, δείξτε το ΕΜΠΡΑΚΤΑ.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΜΠ ΚΑΝΤΕ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ΕΑΣ ΑΠΕΙΘΑΡΧΕΙΣΤΕ ΣΕ Ο,ΤΙ ΕΑΣ ΕΠΙΒΑΛΟΥΝ

ΕΜΕΙΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΖΩΕΣ. ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

Φοιτητές που συμμετέχουν στην κατάληψη του ΕΜΠ

Στο βαθμό που η κατανάλωση οριοθετήθηκε, και τα στρατόπεδά της οργανώθηκαν, ο τομέας heavy metal άρχισε να δείχνει το οργανωτικό του πρόσωπο. Περιοδικά, δισκάκια, συναυλίες, black metal και white metal σκηνή, με ένα κοινό που λές, black metal και white metal σκηνή, με ένα κοινό που λές, black metal και white metal σκηνή, με ένα κοινό που λές...

Εξίσου στα μουσικά δρώμενα, έχουν να κάνουν κύρια με γκρουπ της white metal σκηνής, όπως οι τουλανοφασίστες iron youth. Δεν συμβαίνει βέβαια εδώ όπως ακούει heavy metal στα 15 ή στα 16 του να είναι φασίστας. Αλλά στη φωνασομαγία του heavy metal σερβίρεται συνειδητά και συστηματικά ολοκληρωτισμός. Σε "υπολογισμένες δόσεις". Ακόμη και αυτό αποτελεί μια μικρή εμπορική τάση σε σχέση...

με το διάκτυο καθημερινό φασισμό, που στην Ελλάδα ξεκινάει από πολλές μεριές, το γεγονός είναι πως η βιοτεχνία του heavy metal έχει "ειδικούς στόχους". Για τους πολλούς ο σεξισμός ζυμώνεται στα σκαλίσια, ο εθνικισμός από τον Ντλάρα, ο κανιβαλισμός από την τηλεόραση... αλλά για τις ανήλικες νεαρές ηλικίες ο συνδυασμός "ηλεκτρικού ήχου" και κομφορμιστικής "ακρότητας" είναι καλό δώλωμα. Ακόμη και αν στα πλαίσια της συνολικής αντίθεσης στην εμπορευματοποίηση της μουσικής μπορεί εξαρχής το heavy metal να θεωρηθεί μια "υποπερίπτωση", άρα τελικώς υπόθεση, αυτό δεν αρνείται να συμβαίνει τον τρόπο που θέλουμε να ερμηνευτεί. Τουλίσιστον όσον αφορά τον τρόπο που θέλουμε να ερμηνευτεί. Τουλίσιστον όσον αφορά τον τρόπο που θέλουμε να ερμηνευτεί...

Αρα, συμπληρώνουμε εμείς, το τι παίζει στην ψεύτικη ζωή των μουσικών σκηνών σου επιτρέπει να καταλάβεις τι ψίνεται - εκεί - για την πραγματική ζωή.

Είχε καταφέρει να το σκάσει... Έπρεπε να το σκάσει... Τις δύο τελευταίες βδομάδες στην ψυχιατρική κλινική, το μόνο που σκεφτόταν ήταν η απόδραση... Ίσως γι' αυτό του φάνηκε τόσο απλή και εύκολη. Ίσως γι' αυτό οι ενέσεις ηρεμιστικών που τουν έκαναν, δεν είχαν καμία απολύτως επίδραση πάνω του. Δε με πιστεύεις; είπε στην Α. Μέχρι κι ο γατρός το παραδέχτηκε "αυτός εδώ έχει μια άλλη χημεία μέσα του" είπε, και είναι αλήθεια, μη με κοιτάς έτσι, η επιστήμη το λέει, κάθε φορά που κοιτάξεις βαθιά ένα πράγμα, βρίσκεις μια καινούρια αταξία, καινούρια κίτταρα, καινούριες μορφές μέσα στην σκόνη και ότι ηξερεις για κείνο το πράγμα ανατρέπεται. Είδες ποτέ σου τρελούς να κοιτάζουν πάντα το ίδιο σημείο; Εσύ δεν μπορείς να ξέρεις τι βλέπουν και δεν ξέρεις γιατί μένω ξέγνωντος, μη με κοιτάς έτσι.

Εκείνη ηξερει πως ο Σ. είχε σχεδόν τρελαθεί μετά τη δολοφονία του Μ., του καλύτερου τους φίλου, οι αρχές το πέρασαν στο "Ντούκου", ένας περιθωριακός λογιότοπος, γλιτώσαν και τα μεροκάματα των μπάτσων που τον παρακολουθούσαν, για κείνη ο Μ. ήταν κάτι παραπάνω από φίλος, ήταν ο σύντροφος της ζωής της, της είχε κοστίσει πολύ ο θάνατός του, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει που θα οδηγούσε η θέληση του Μ. να εκδικηθεί, εκδίκεψη ποιούς και γιατί; Τους βλέπω απέναντί μου, είπε ο Σ. βρίσκονται ακόμη στη θέση τους, τρελοί όμως από το θυμό τους, καταλάβαμε τι γινόταν, αυτό δεν πρόκειται να μας το συγχωρήσουν ποτέ, είναι πόλεμος λοιπόν, εδώ πέφτουν σαφώς καλή μου, δεν υπάχει χώρος για τις γλυκιές θεωρίες σου, η γλυκύτητα είναι μεγάλο προνόμιο αλλά ο πόνος τη...

ΕΔΩ ΔΕΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΟΙ ΚΟΜΠΙΝΕΣ, ΔΕΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ

Το πολυπαιγμένο σχέδιο επαναλήφθηκε (με ακρίβεια ρουτινας) αιμαμένων σκηνωθέντων σε βάρος των καταλήψεων των σχολείων. Το σχέδιο ΕΚΤΟΝΩΣΗ / ΚΑΟΥΠΟΤΑΣΗ. Που σε γενικές γραμμές λέει πως: όπου υπάρχει πρόβλημα, ένταση κοινωνική, "δίνουμε (σαν κράτος) χώρο" για εκδήλωση της έντασης, φροντίζουμε να μην πάρει ανταγωνιστική τροπή, και ύστερα προσεκτικά ξε-φουσκώνουμε.

Είναι σίγουρο πως υπάρχουν εκατοντάδες, μπορεί και χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες σε όλη τη χώρα που έχουν "πίδαξη" τι σημαίνει για τους ο νόμος 2525: πέταγμα έξω από το λύκειο, και οπωσδήποτε πέταγμα στον πάτο της αγοράς εργασίας. Θα έλεγε κανείς πως αυτό και μόνο είναι αρκετό για να φέρουν τα πάνω κάτω. Αλλά δεν είναι.

Αν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο έναν υπουργό, μια κυβέρνηση, και ένα νόμο θα τα κατάφερναν λιγότερο ή περισσότερο. Αλλά το κόλπο που ήταν (και είναι, και θα είναι) μπροστά τους ήταν πολύ πιο σύνθετο. Είχε και την "αγωνιστική αριστερά" του κράτους (στην οποία συμπεριλαμβάνονται και όλες οι ακροαριστερές γκρούπες)... είχε και τα με... είχε και τους καθηγητές... είχε και τους γονείς... είχε και τους μπάτσους... Είχε, πρέπει επιτέλους να το πούμε και τους ίδιους τους συμμαθητές τους. (Υποστηρίζει κανείς στα σοβαρά πως η β' λυκείου ενός σχολείου στην Αγ. Βαρβάρα τρώει τις ίδιες φρικτές απέναντι στις πανελλαδικές εξετάσεις του νόμου 2525 με την β' λυκείου ενός σχολείου στη Γλυφάδα; Από που ως που οι μεν και οι δε έχουν τους ίδιους λόγους να εξεγερθούν; Και από που ως που μπαίνουν όλοι και όλες των λυκείων στο ίδιο λογαριασμό κινητοποιήσεων; Τα περί "ενιαίου μαθητικού κινήματος" κλπ είναι μεγάλη παγίδα, γιατί θάβουν σκόπιμα τις διαφορετικές ταξικές προοπτικές που έχουν ήδη αρχίσει να διαμορφώνονται στο τέλος του σχολείου - και ο νόμος 2525 κρατήθηκε γερά απ' αυτή την ψευδαίσθηση πως όλοι οι μαθητές έχουν τα ίδια "συμφέροντα"... Θα επανέλθουμε σύντομα σ' αυτό το παραμύθι...)

Για να γκρεμιστούν (ή έστω να ραγίσουν) όλο αυτό το σύνθετο τεύχος που τους είχε κυκλωμένους εξ αρχής, οι πραγματικά τσαντισμένοι μαθητές και μαθήτριες θα έπρεπε να έχουν μια ετοιμότητα οργανωτική και πολιτική που δεν την είχαν - και είναι δύσκολο να την αποκτήσει κανείς μέσα σε ένα μήνα, εκ του μηδενός. Άρα το ότι οι χειρισμοί της ε-

κτονώσης θα δούλευαν ήταν βέβαιο... Οι κουφάλες των υπουργείων, των κομμάτων, των οικογενειών και των μνητία είναι πολύ πιο "καπάτσες" από ότι χιλιάδες έφηβοι - αλλά αυτό δεν είναι υποτιμητικό για τους μαθητές και τις μαθήτριες...

Γιατί η ιστορία της "εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης" έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο. Για χρόνια τώρα, ειν' αλήθεια, η "παιδεία του συστήματος" ήταν ένα διπλό μαχαίρι, που είτε με την προσχεδιασμένη άγνοια είτε με την ειδικευμένη ηλιθιότητα πετσόκοβε τις πιο δημιουργικές σάρκες χιλιάδων "παιδιών". Με αντάλλαγμα την όλο και μεγαλύτερη αβεβαιότητα, και την όλο και μεγαλύτερη ιδεολογική πειθαρχηση στις "αξίες" της αγοράς: τα φράγκα, την "επιτυχία", το ο καθένας εναντίον όλων... Αυτή η σκληρή πραγματικότητα κουκουλωνόταν κάπως, είτε με τις γονικές "παροχές" (φροντιστήρια κλπ) είτε με την καθηγητική ρουτίνα της τάξης... αλλά τώρα αρχίζει να αποκαλύπτεται γυμνή.

Οι δεκαεξάχρονοι/ες, και δεκαεφτάχρονοι/ες του 1998, σε ένα μεγάλο μέρος τους, θα "πληρώσουν κάτι παραπάνω" σε χρόνο, φιλίες, έρωτες, και "κάπως θα χωθούν". Οι υπόλοιποι/ες όμως δεν. Δεν μπορούν, δεν χωράνε, περισσεύουν. Δεν...

Αύριο, σε τρία χρόνια, σε πέντε, αρκεί απ' αυτούς κι αυτές θα νοιώθουν στο πετό τους το τί σημαίνει προλετάριοι. Αν έχουν ξεφορτωθεί τις αυταπάτες του μικροαστισμού θα είναι πραγματικά απικινδυνότες. Το 1987 το σύνθημα των τότε μαθητικών καταλήψεων ήταν "δε θέλουμε να γίνουμε εργάτες". Το 1998 το προλεταρικό μέρος των μαθητών θα μπορούσε να διακηρύξει "είμαστε εργάτες έτσι κι αλλιώς, γιατί θα σας γαμήσουμε και τα λύκεια, και τα φροντιστήρια, και το κέρατο". Είναι τρελλό φυσικά να ζητάμε από μαθητές να βγάλουν την πολεμική ιαχρή που δεν έχουν βγάλει άλλοι μεγαλύτεροι τους απ' την άλλη στα 1998, μπορεί κανείς ακόμα να φρικάρει και ταυτόχρονα να "ντρέπεται" για το όχι ρόδινο μέλλον του - να το ζει ενοχικά, μπορεί και αυτοκαταστροφικά και όχι εξοργιστικά, όπως πρέπει και μπορεί.

Πράγμα που σημαίνει πως οι πιο αντιηρωικές καταλήψεις σχολείων, αυτές του '98 - '99 μπορεί να αποδειχθούν στο μέλλον και οι πλέον σημαδιακές. Αυτό, εφόσον θα έχουν σταθεί το πρώτο "μάθημα" πάνω στο ποιός τελικά είναι ο εχθρός.

...ως τον Μ., ίσως ένας από αυτούς που τόσα χρόνια παρίσταναν τους δικούς μας, και χρόνια τώρα κάνουν τα πιο σιγαμερά πράγματα κι από την άλλη μας λένε πως αυτά τα κάνουν οι μπάτσου κι οι φασίστες, σαν κι εκείνο το ρουφιάνο που όταν σταμάτησα ν' αγοράζω αυτά που μου πούλαγε, ερχόταν και μου τα άφηνε ταύμα, έτσι μπας και ξανακολλήσω, γενναιοδωρέα, ίδια κι απαράλλαχτη μ' εκείνον που σου έφεραν τα "πράγματα" στο σπίτι και σου έλεγαν "όλοι πρέπει να προσφέρουμε", ο Μ. πλήρωσε το τίμημα για την προσφορά του, αυτοί που πρέπει τότε θα πληρώσουν;

Εκείνη γνώριζε καλά πως έπρεπε να πληρώσουν, ήταν στο πλευρό του Σ. κι εκείνος το ήξερε, ήθελε κι εκείνη να εκδιχηθεί, όχι όμως με τους όρους του Σ., δεν ήταν η συνηθισμένη ιστορία του βίσιου επαναστάτη και της καλόκαρδης ανεκτικής συντρόφισσας αποκοίμι του πολεμιστή που συμμερίζεται τη δίκαιη οργή του, κάθε άλλο, ήταν η ιδιαίτερη προσωπική της ιστορία, η μοριακότητα της συλλογικής ιστορίας ενός κινήματος, που την έκαναν ν' αντιλαμβάνεται την εκδίκεψη ή τη βία μ' ένα διαφορετικό τρόπο, δεν μπορούσε ν' ακολουθήσει το γνώριμο δρόμο του Σ. και κάμποσων ακόμη συντρόφων που οδηγήθηκαν στα άκρα, ήξερε πως αργά ή γρήγορα κι ο Σ., όπως και τόσο άλλοι, θα γινόταν ένα μονότηλο στο αστυνομικό ρεπορτάζ: κάποιες φιλιάδες, "νεκρο"ς μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών με αστυνομικούς", another body murdered, δεν ήταν στις επιλογές της να μετράει νεκρούς, ήξερε πως αυτός ο δρόμος είχε σύντομο τέλος, εκείνη είχε μάθει να συνεχίζει, έψαχνε για μια ακόμη φορά την προσέγγιση, δεν ήταν αυτή η επιλογή, έπρεπε τα σπάματα πάλι ν' ανοίξουν, οι γλώσσες να λυθίνουν, αυτό σκέφτηκε είναι σημαντικό...

Μη με κοιτάς έτσι της είπε, δεν τελείωσα, θα σου πω ποιός σκό-

Κυριακή πρωί...Ελληνική επαρχία. Πίνουμε τον πρώτο καφέ της μέρας πλάι πλάι με κάμποσους ντόπιους. Αποστολή σε εχθρικό έδαφος; Ναι, το έδαφος είναι εχθρικό, αυτό εννοούν τα καχύποπτα βλέμματα των ντόπιων, που σε κάνουν να νοιώθεις τουλάχιστον άβολα. Οι συζητήσεις τους δε δίνουν κάποιο συγκεκριμένο στίγμα, απλά επιβεβαιώνουν το μικροαστισμό που τους διακατέχει, η ατμόσφαιρα όμως είναι σίγουρα φορτισμένη. Νοιώθεις πως συνεχώς παρακολουθείσαι, πως κάποιο άορατο μάτι καταγράφει κάθε σου κίνηση, περιμένοντας την παρεκκλιση από τους κανόνες, το μοιραίο λάθος. Σε να πι-

strange feeling στις αρχές της αγ. κων/νου που είναι η τροχαία, όπου όλοι καρετζής και πελάτες, σου δίνουν την εντύπωση πως είναι μπάτσου, πως φοράνε το κράνος κάτω από το κρανίο και τη στολιά κάτω από τα ρούχα. Η πρώτη εντύπωση από την ελληνική επαρχία, Γιάννενα, Παλαιό Κεραμίδι, Ασπρόκαμπος Κορινθίας, παντού κυριακή πρωί η ίδια εικόνα, τα ίδια εχθρικά βλέμματα, οι ίδιες ανθρωποφάγες φιογούρες,, θραυστέλλοι μικροαστί που σπώνουν το όπλο και πυροβολούν αυτούς που τους δουλεύουν τη γη για ένα μεροκάματο πείνας, επειδή έκαναν το λάθος να κλέψουν ένα

καρπούζι, επειδή τόλμησαν οι "ασεβείς" να πάρουν μόνοι τους λίγα ψίχουλα παραπάνω από αυτά που τους αντιστοιχούν, εδω δε χρειάζεται να είσαι μουσουλμάνος ή να έχει το δέρμα σου διαφορετικό χρώμα για να σε "εκκαθαρίσουν εθνικά", εδω δε χρειάζεται να είσαι μετανάστης για να νοιώσεις "ξένος", αρκεί η διαφορετικότητα σου για να αντιμετωπιστείς σα θανάσιμος εκθρός, εδω είναι χειρότεροι κι από τους ναζιάδες στη γερμανία του '30, δε φοράνε σβάστικα στο μανίκι, τη φοράνε από μέσα αντί για καρδιά, εδω δεν κατοικούν άνθρωποι, μόνο δολοφόνοι κατοικούν, δυο μέτρα γης ή ένα κίλο πατάτες αξίζουν περισσότερο από μια ζωή, άραγε αυτά τα μυαλά μπορούν ν' αλλάξουν, τους αξίζει κάτι λιγότερο από εκδίκηση, πώς αλλιώς ο ίδιος φόβος που οπλίζει τα χέρια τους θα τα κάνει να παραλύσουν, δεν είναι μόνο αυτός ο λογαριασμός, είναι κάμποσοι ακόμη που μένουν ανοικτοί, εκδίκηση μα ποιού, πώς, ας έχουμε την πολυτέλεια να κάνουμε ακόμη ερωτήσεις...

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΙ ΧΙΣΤΑ! ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΗΡΘΑΝ! ΝΑ ΒΤΑΛΟΥΜΕ ΚΑΝΑ ΦΡΑΓΙΑΚΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ!

ΦΡΙΚΗ... ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΗΡΘΑΝ! ΠΑΛΙ ΠΑΚΕΤΟ ΘΑ ΦΑΜΕ!

ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ, ΣΤΗ ΣΤΗ ΤΗ...

Η ΠΟΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΝ ΤΡΕΙ ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΗ, ΑΛΛΑ ΤΟΝ ΕΡΓΑΤΗ...

ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΟΝΑ ΠΑΡΟ ΔΩΡΑΚΙΑ, ΣΤΟΝ ΤΑΚΗ, ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΤΟ ΓΙΟΡΤΟ ΚΑΙ ΠΑΡΕΣΗ-ΓΗΘΟΥΝ! ΠΕ, ΠΕ ΤΙ ΑΡΧΕΣ!

ΔΩΡΑΚΙΟ = Χ ΦΡΑΓΙΑΚΑ
12 ΔΩΡΟ = 2 Χ ΦΡΑΓΙΑΚΑ
ΤΑ ΛΑΤΡΕΥΟ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!!!

ΟΙ ΥΠΕΡΟΡΙΕΣ Μ' ΕΞΑΤΡΙΣ-ΝΟΥΝ! ΕΥΤΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙ-ΖΕΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΔΩΡΑΚΙ... (ΑΝ ΔΕ ΔΟΥΝΕΙΣ ΣΤΗ ΜΑΥΡΙΑ).

ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΩ ΑΠΑΙ-ΤΟ ΣΕΒΑΣΜΟ... ΠΛΗΡΩΝΟ ΚΙ ΕΤΣΙ ΘΕΛΩ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ...

ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΣ! Το κορπίδο! Θα μου τα σκάσει κανονικά!

ΚΑΘΕ ΠΕΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΠΑΝΟ ΑΠ' ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ!...

ΕΝΑΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΦΕΝΤΙΚΟ

ΕΝΑΣ ΥΠΑΜΗΧΟΣ

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΠΕΛΑΤΗ...

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ...

...ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ, ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΝΟ ΑΝΤΙΠΑΡΑΤΟΓΚΕΣ!

★ Σαλταρισμένοι Υπάλληλοι του Ταχυεπί Τοκέ...

δηλητηριάζει μέσα σε μού λεπτό, βγαίνω από τη φυλακή του κωλο-ψυχιατρείου κι ο κόσμος είναι χειρότερος από ποτέ, όλοι περνούν και δε νοιώθουν τίποτα και βιάζονται να δώσουν καινούρια κομμάτια ονόματα στη διαστροφή τους, βγαίνω από και και βλέπω αυτούς, εξτρεμιστές, βίαιοι δολοφόνοι εξτρεμιστές μιας ιδεολογίας, της ιερής τους οικονομίας, πιο ιερής κι από θρησκεία, πιο άγια κι από στρατό, αρχίζω να πιστεύω πως η μόνη ελπίδα είναι να τινάχουν τα πάντα στον αέρα, αερρώσια που εξαπλώνεται χωρίς συμπτώματα, το απόλυτο χάος από ένα ιερογλυφικό ακατανόητο... Είχε ξανακούσει το Σ. να αναθεματίζει ξεστομίζοντας κατάρες για όσα έβλεπε γύρω του, ποτέ όμως με τόσο ένταση, αυτή τη φορέα δε μίλωνε στο κενό για το κράτος των πολυεθνικών και την ανταγωνιστικότητα των ταξικών αγώνων, δεν προσπαθούσε καν να μοιραστεί την οργή του, απλά ανακοίνωνε μεγαλόφωνα τις αποφάσεις του στον εαυτό του, αυτή τη φορά ο Σ. έδειχνε να γνωρίζει ποιός είναι ο στόχος, σίγουρα είχε κι άλλα να πει, η Α. είχε αρχίσει να καταλαβαίνει... Μη με κοιτάς έτσι της είπε, δεν τελείωσα, θα σου πω ποιός σκό-

Κότι τις το νεώτερον, από το ανατολικό μέτωπο

Ευτυχώς που οι ελληνες δημοσιογράφοι, πολιτικοί, καρβανιάδες και "αναλίτες" έχουν σταθερές αξίες: απόκριση, πλαστογράφηση, διαστρέβλωση. Διαφορετικά η ζωή μας θα ήταν... μονότονη!

"Ηττα" η μετακόμιση των πυραύλων; Για να δούμε.

Όταν το 1996 ο ελληνισμός αποφάσισε να διαφημίσει την αγορά των S - 300 έπεισε σε ένα πολυπλοκό θέατρο. Σαν "κίνηση" δεν ήταν η μοναδική ήταν μια ανάμεσα σε άλλες, σε μια γενική επιλογή του ελληνικού κράτους απέναντι στο τουρκικό: την στρατηγική της έντασης.

Αυτό που σχεδίαζε και υλοποίησε η ντόπια ελίτ ήταν μια "αλισίδα" περικύκλωσης / απομόνωσης της τουρκίας, με κάθε μέσο και όλα. Σε ένα μέτωπο πολύ μεγάλης έκτασης, που ξεκινούσε από την αρμενία και την ρωσία, συνέχιζε στην "εθνική" γραμμή βρακί - αιγαίο - κύπρος, και τέλειωνε στο κορινθιστάν. Ας θυμηθούμε για παράδειγμα πως εννοούσε την θρήνη αμυντική ελληνικοκυπριακή άσκηση "Νικηφόρος - Τοξότης" το αρμόδιο υπουργείο.

"Να δημιουργηθεί πίεση στο νότο της Τουρκίας, όπου η τουρκική αεράμυνα έχει χαμηλή αποτελεσματικότητα. Είναι (η άσκηση) σχεδιασμένη για να ζυγίσει τις δυνατότητες αντίδρασης της τουρκικής αεροπορίας και να μεταφέρει την ένταση σ' όλο το μήκος της γραμμής Εβρος - Κύπρος".

(Ελευθεροτυπία, 13/10/96)

S - 300 οι ώρες τους... ★ - 400 τα μάτια μας;

Και μόνο η περιγραφή του "μετώπου" δείχνει πως αυτή η επιλογή δεν ήταν αποκλειστικά "ελληνική". Το "ενδιαφέρον" για την απομόνωση του τουρκικού κράτους, την διάλυση του, και οπωσδήποτε τον βίαιο "μετασχηματισμό" του ήταν και είναι διεθνές - η ελληνική όρεξη αφορούσε και αφορά σε ένα καλό κομμάτι από την τελική μοιρασιά. Είτε πρόκειται για "εδαφία", είτε για "αγορά".

Ενδεικτικές στιγμές της ελληνικής στρατηγικής της έντασης, υπήρξαν τόσο η "κρίση" στα Ίμια και η "κρίση" στη Δερνίνα, όσο και η μακρόχρονη "κρίση" των πυραύλων. Όλα αυτά υπήρξαν τοπικά ελληνικές "εθνικές" πρωτοβουλίες. Να για παράδειγμα τι "προέβλεπε" ο "Οικονομικός Ταχυδρόμος" μια βδομάδα πριν την περιβόητη πορεία των μπουσκλεπιστών, και τις δολοφονίες των Σολωμού και Ισαάκ.

"Χωρίς στο ελάχιστο να εκτεθεί η κυπριακή κυβέρνηση, υπό την έννοια ότι ενεργεί εναντίον της ασφάλειας στο νησί, φέρνει σε δύσκολη θέση το κατοχικό καθεστώς, το οποίο θα αναγκαστεί έστω προς στιγμήν να αυτοχειριστεί επιτρέποντας στους μπουσκλεπιστές να εισέλθουν στη νεκρή ζώνη και τα κατεχόμενα, είτε θα αναγκαστεί να τους συλλάβει ή ενδεχομένως ν' ανοίξει πυρ εναντίον τους... Δεν θα είναι καθόλου απίθανο να δούμε σε χώρες φιλα προσκελιμένες προς τα τουρκικά συμφέροντα να ξεσηκωθεί τέτοιο κύμα από την κοινή γνώμη εναντίον της Τουρκίας... που θα αποτελέσει μια από τις αποτελεσματικότερες οδοί πίεσης για κάποιες κυβερνήσεις"

(Οικ. Ταχυδρόμος 8/8/96)

Ποτέ δεν έλλειψε η υμνότητα από τα αφεντικά. Ούτε και η ακρίβεια των προβλέψεων, όταν (κι αφού) αυτό το σενάριο είχε "προβαραριστεί" ένα χρόνο πριν. Τότε που οι μπουσκλεπιστές μπήκαν σε χωριά της βόρειας κύπρου προκαλώντας τους κατοίκους τους...

Πέρα από τέτοιες "επιμέρους" κινήσεις όπου και όταν χρειάζονταν, η στρατηγική της έντασης προέβλεπε για τον κυπριακό "κρίκο" δύο παράλληλες διαδρομές. Την ένταξη της νότιας κύπρου στην Ε.Ε., και την μετατροπή της σε προχωρημένο στρατιωτικό φυλάκιο τόσο της Ελλάδας όσο και της ευρωγαλλογεννανορωσικής επί ανατολική μεσόγειο. Το "ενιαίο αμυντικό δόγμα" ήταν το ελληνικό "εθνικό" μερίδιο των απαραίτητων ενεργειών αλλά τόσο η ένταξη στην Ε.Ε. όσο και ο εξοπλισμός με τους S - 300 ήταν διαδοχικές "δράσεις" ξεκάθαρα διεθνικές. Μέσα στον πλατητικό ανταγωνισμό των καπιταλιστικών κρατών. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις οι

...συνέχεια στην πίσω σελίδα

ελληνικές μονούβρες πατούσαν το '96 γερά.

Με την αποδοχή της ένταξης στην Ε.Ε. της (νότιας) Κύπρου σαν εντελώς "εξωριστής" από την ένταξη της τουρκίας όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις συνήγγισαν α-προκαλύπτα στην κατάργηση των συμφωνιών Ζυρίχης και Λονδίνου, που αποτελούσαν την νομική και πολιτική βάση για την ύπαρξη του ενιαίου δι-εθνικού και δι-πολιτισμικού κυπριακού κράτους. Αυτό ήταν βέβαια στόχος του ελληνοτισμού από την επόμενη ακριβώς μέρα των τότε υπογραφών, το '60 - οι πατριώτες θα προτιμούσαν καλύτερα την "διπλή ένωση" παρά μια "ανεξάρτητη" κύπρο. Όπως ξέρουμε η κύπρος είναι ελληνική", σαν τη μακεδονία, και ποιός ξέρει τι ακόμα. Κι αυτό ακριβώς προσπάθησαν να οριστικοποιήσουν με πολλούς (και αιματηρούς) τρόπους την δεκαετία του '60, για να το "κλειδώσουν" με το πραξικόπημα του '73.

Επειδή εκείνες οι συμφωνίες πέρα από τα άλλα "αντι εθνικά/ελληνικά συμφέροντα" προέβλεπαν πως το κυπριακό κράτος δεν μπορεί να συμπεριέχει σε διεθνείς συμμαχίες στις οποίες δεν συμμετέχουν ήδη οι δύο μητέρες πατρίδες - εγγυήτριες δυνάμεις, η αποδοχή της αυτοτελούς ένταξης της (νότιας εστώ) κύπρου υπήρξε η ευρωπαϊκή συμβολή στην οριστική διχοτόμηση του νησιού. Αυτό δεν ήταν απλά μια "ελληνική επιτυχία", αλλά πιστοποίηση της σταθερής συμμαχίας της κεντρικής τουλάχιστον ευρώπης με τον ελληνικό εθνικό επεκτατισμό το δεύτερο μισό αυτής της δεκαετίας. Πράγμα που δεν είναι πρωτοφανές στην τοπική ιστορία...

Όσον αφορά στους S - 300 η σοβαρή κάθαρση της ρώσικης πολεμικής, διπλωματικής και εν τέλει πολιτικής μηχανής στην ανατολική μεσόγειο τους μόνους που εκνευρίζε ήταν τους αμερικάνους και τους "συμμάχους" τους στην περιοχή, το κράτος του ισραήλ, και το στρατιωτικό σύμπλεγμα της τουρκίας. Για τους έλληνες που ήδη είχαν φτιάξει αεροπορική και ναυτική βάση στη κύπρο τα οφέλη θα ήταν σαφή. Για τους ρώσους, επίσης. Εκείνο που όλη την περίοδο έμεινε κίπως "δυσδιάκριτο" (για ενούθητους λόγους) ήταν το κεντροευρωπαϊκό ενδιάμεσο / συμφέρον γι' αυτήν την εξέλιξη. Αλλά μπορεί να είναι κανείς βέβαιος πως από τη στιγμή που η γερμανική ή η γαλλική στρατιωτική μηχανή δεν μπορούν, προς το παρόν, να κατακτήσουν μια σταθερή (και φανερή) θέση ανταγωνισμού με τους αμερικάνους σ' αυτήν την περιοχή (οι άγγλοι έχουν ήδη στρατιωτικές βάσεις στην κύπρο, και δεν είναι ακόμα "πολύ ευρωπαϊκοί") η παρουσία της ρώσικης κουστωδίας θα ήταν μια φιλική, και πάντως ενδιαφέρουσα εξέλιξη. Εκείνο που χρειαζόταν η ελληνική ελίτ για να προχωρήσει ήταν, εκ μέρους της Ε.Ε., μια απλή "δηλώση": *πώς κάθε κράτος έχει δικαίωμα να εξοπλίζεται για να φέρει την "ειρήνη" κοντύτερα.* Αυτή ήταν πράγματι η κίπως προσεκτική στάση διαφόρων ευρωπαϊκών κρατών στην αρχή της διαδρομής των S - 300 για την κύπρο.

Όμως... όμως το πράγμα κάπου "στράβωσε". Αντίθετα από τις ηλιθιότητες των ντόπιων παραγωγών ιδεολογίας το "στράβωμα" δεν ήρθε απλά και μόνο από τις αντιρρήσεις των αμερικάνων, του ισραήλ, ή τις απειλές του τουρκικού κράτους - αυτά ήταν γνωστά και δεδομένα από πριν. Το πρόβλημα δημιουργήθηκε από την διπλή "αδυναμία" τόσο της ρωσίας όσο και της Ε.Ε. να δώσουν την απαραίτητη "κάλυψη" στην ολοκληρωμένη ενός τέτοιου "βήματος".

Η "οικονομική κρίση" που συνεχίζει για ενάμιση χρόνο παγκόσμια επιταχύνει μεν την αναγκαίωση ενός καινούργιου "πλανητικού" διακυβερνησιού των σφαιρών επιρροής (και ότι αυτό συνεπάγεται...) συμβουλευεί όμως από την άλλη προσεκτικές και μετρημένες κινήσεις, έτσι ώστε όποιος πηγαίνει για μαλλιά να μην βγει κουρεμένος. Ήδη, εδώ και ένα τουλάχιστον χρόνο, οι αμερικάνοι έχουν "προειδοποιήσει" τους γερμανούς πως είναι πολύ εύκολο να χάσει η Ε.Ε. και την ελληνική επικράτεια: μερικές πιστολιές στο αιγαιο είναι αρκετές για να "καταρρεύσει" το ελληνικό οικονομικό "θαύμα". Αυτό το έχουν καταλάβει και οι έλληνες. Χωρίς να αλλάξει τίποτα στα όνειρά τους, συμμαζεύαν τους "στρατηγούς" της ένταξης, αν και δεν αποκλείεται

καθόλου - μιλήσαμε γι αυτό στο προηγούμενο φύλλο - απλά να υπάρχει *πρεμιά πριν την καταιγίδα...*

Το οικονομικό γονάτισμα της ρωσίας, αν και δεν έχει αγγίξει την οροφή της πολεμικής της μηχανής (αυτό είναι άλλωστε το καλύτερο "δωρο" που μπορεί να προσφέρει η ρώσικη ελίτ στην "ευρωπαϊκή υπόθεση"), σίγουρα την δυσκολεύει από το να είναι ένας αποτελεσματικός συνεταιρικός ταυτόχρονα και στην ανατολική μεσόγειο, και στον καύκασο.

Κι ακόμα ο ίδιος ο χαρακτήρας της "οικονομικής κρίσης" αναγκάζει το ευρωπαϊκό μέγιστο να δώσει μεγαλύτερο βάρος στην "εσωτερική ανοχή" του - αυτό δεν σημαίνει πως εγκαταλείπει τα όνειρα επέκτασης, το αντίθετο. Απλά, για να το πούμε με δυο λόγια, δεν είναι εύκολο τώρα να διαχειριστεί αποτελεσματικά μια "κρίση" στην κύπρο - ή να ρισκάρει μια "μετωπική" αντιπαράθεση με το αμερικάνικο μέγιστο.

Επιπλέον, αυτό το τελευταίο έχει εγκατασταθεί σταθερά στα βαλκάνια, χάρη στην βοήθεια του Μιλόσεβιτς, και αυτό είναι ήδη ένα σημαντικό "ανοιχτό πρόβλημα" για την ευρωπαϊκή "ολοκλήρωση".

Και (τελευταίο αλλά όχι ασήμαντο) ο "κρίκος" του κουρδιστών "έσπασε", από στρατιωτική άποψη. Φυσικά η γιούρλταν (και εδώ φαίνεται η στρατηγική συμμαχία ρωσίας - ευρωγερμανίας) προσπαθεί να κρατήσει την πληγή του τουρκικού κουρδιστών σαν "δικό της πρόβλημα", έστω, τώρα από πολιτική άποψη. Θέλοντας να εξισορροπήσει τη γιούρλταν "κατάκτηση" του ιρακινού κουρδιστών. Αλλά κι εδώ τα δεδομένα είναι ρευστά.

Με όλες αυτές τις εξελίξεις το να εγκατασταθούν τελικά οι έλληνες τους S - 300 στην κύπρο θα ήταν κάτι ανάλογο του ενδοξου καλπαμού τους στην τουρκική ενδοχώρα, το '20. Και θα είχε παρόμοια κατάληξη, "Σοφά ποιώντες" αναδιπλώθηκαν. Αναδιπλώθηκαν - αλλά δεν υποχώρησαν.

Πρώτον γιατί η "ιδέα" για εγκατάσταση των S - 300 στην κρήνη προκαλεί, και σπάει, την αμερικάνικη ηγεμονία στο "αβύθιστο αεροπλανοφόρο". Μεταφέρει δηλαδή τον πλανητικό ανταγωνισμό "εντός (ευρωπαϊκής) εδράς": αυτό είναι η "risky business" της φαινομενικά αθώας αναδίπλωσης.

Υστερα, από στενά "στρατιωτική" άποψη, τα ραντάρ των S - 300 δεν είναι άχρηστα εκεί: "βλέπουν" τη αμερικάνικη σούδα, και τον μισό αέρα του τριγώνου ρόδου - κρήνη - κύπρος, εκεί δηλαδή που η ελληνική αεροπορία ηττήθηκε, παρά την επάρση της, κατά κράτος από την τουρκική τον οκτώβριο του '97. Εαν δε "περάσει" λαθραία ένα μέρος αυτού του εξοπλισμού στο κυπριακό έδαφος (κι αυτή την φορά δεν θα διαφημιστεί τίποτα!) τότε θα υπάρχει μια πλήρης κάλυψη "αναγνώρισης" και ελέγχου στα νότια της τουρκικής επικράτειας, η οποία μάλιστα δεν θα βρίσκεται στα χέρια των αμερικάνων... Χοντρά κόλπα...

Φυσικά υπάρχουν μερικοί κίπως ορθολογικά εκσυγχρονιστές που αναρωπιούνται (διακριτικά πάντα) αν αυτή η ελληνική "εσωτερικευση", στο έδαφος της κρήνης, του ευρωαμερικάνικου ανταγωνισμού θα ολοκληρωθεί, κιαν θα βγάλει "σε καλό". Αλλά η "ένωση" της (νότιας) κύπρου με την μητέρα ελλάδα μέσω Ε.Ε., το σαφές ευρωπαϊκό "σύνορο" με το τουρκικό κράτος, αυτό δεν είναι εξίσου με τους S - 300 επεισόδιο στον ίδιο πλανητικό ανταγωνισμό; Μπορεί κανείς να απολαμβάνει μόνο τα "καλά" σ' αυτόν τον κόσμο;

Εμείς κάτι άλλο ξέρουμε: η μεταφορά των πυραύλων είναι αναπόφευκτη, γιατί γίνεται πόλεμος. Και η συνέχεια αυτής (και όχι μόνο...) της ιστορίας μόνο με όρους ενδοκαπιταλιστικού πολέμου μπορεί να ενονηθεί.

Γιατί αν μπορούσαμε να απαντήσουμε με δεδομένα ταξικού, κοινωνικού πολέμου στο "πού να τους βάλουμε τους πυραύλους;" ξέρετε καλά τί θα απαντούσαμε.

Αλλά το πραγματικό ζήτημα είναι προς το παρόν διαφορετικό: πώς θα φυλάξουμε τους δικούς μας πάτους;

η διερεύνη-
ση ορισμέ-
νων εξελίξε-
ων της "με-
γάλης κλίμα-
κας" με τον
ψυχρό τρό-
πο της "από
μακρυσά πα-
ρατήρησης"
δεν σημαίνει
τίποτα άλλο
απ' ότι απέ-
χουμε ακό-
μα από τη
στιγμή που
το νέο προ-
λεταριάτο
θα απλώσει
τη δική του -
τη δική μας -
φωτιά κό-
ντρα σε ό-
λες τις φω-
τιές των αρ-
χόντων...
Είναι πά-
ντως ωφέλι-
μο το να
γνωρίζουμε
ανά πάσα
στιγμή τις α-
κριβείς συ-
ντεταγμένες
των κινδύ-
νων.

ΚΑΤΙ ΤΙΣ ΤΟ ΝΕΩΤΕΡΟΝ, ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Οι σπασμωδικές κινήσεις είναι μέσα στα ανθρώπινα ενδεχόμενα, ακόμα κι αν θεωρήσουμε άνθρωπο έναν αυτοκράτορα. Που μπορεί πράγματι να κάνει έναν πόλεμο για μια γυναίκα - αν και όχι με τον ρομαντισμό του "ελευθερωτή" της.

Αλλά ο Κλίντον δεν είναι αυτοκράτορας. Ένας υψηλόμισθος υπάλληλος της αυτοκρατορίας - να. Αυτό. Πράγμα που σημαίνει πως δεν μπορεί να κάνει πόλεμο, ή απομίμηση πολέμου, για να μασκάρει τις συνέπειες των σεξουαλικών του παρασπονδιών και να καλμάρει τους αυλικούς. Όταν ο αμερικάνικος στρατός βομβαρδίζει πότε το Σουδάν, πότε το Αφγανιστάν, πότε το Ιράκ δεν υπάρχει "μία γυναίκα από πίσω". Οι θεατρινοί των μήντια και η καταπληκτικής βλακειάς αναλύσεις τους αντίστοιχούν, απλά, σε άλλου τύπου βομβαρδισμούς. Ή σε ερεβία. Της σκέψης.

Η δραματικότητα των καταστάσεων αυτής της τυπικά τελευταίας δεκαετίας ενός αιώνα ήδη παρελθόντος είναι μακρυνή - δεν έχει κανείς όμως την περιέργεια για το τί στο διάλολο συμβαίνει;

Η (υποτιθέμενη) μοναδική υπεράσπιση του πλανήτη "κάνει πόλεμο" φανερά με τους φίλους της! Ούτε καταφανασίαν το καθεστώς του Χουσεΐν (ή του Μιλόσεβιτς, εδώ, πιά κοντά) είναι "εχθρικά" στα βορειοαμερικάνικα συμφέροντα. Το αντίθετο: έχουν υπάρξει για μεγάλο διάστημα προπύργιά τους. Το καθεστώς του Σουδάν; Οι Ταλεμπάν; Αυτοί είναι οι "εχθροί" των πλανητόμασων; Θυμηθείτε πριν δέκα σχεδόν χρόνια την απόβιαση των αμερικάνων στον Παναμά: ο "εχθρός" Νοριέγκα ήταν μεγαλοπράκτορας και συνεταιρός της CIA.

Υπάρχει λοιπόν ένα "καινούργιο" είδος "εξωτερικής πολιτικής", που μοιάζει απόλυτα με εκείνους τους χειρισμούς "εσωτερικής πολιτικής" που ονομάστηκαν, και σωστά, *προβοκάτσια υψηλού επιπέδου: χρησιμοποιού "φίλιες δυνάμεις"* (στην περίπτωση της εσωτερικής κατοχής, για την αντιμετώπιση του "5ου με-

21st century desert fox

τώπου" που ήταν ο εσωτερικός - κοινωνικός, ταξικός - εχθρός τον ρόλο αυτό είχαν και έχουν οι φασίστες, ενώ στη διεθνή αρένα τον ρόλο κρατάνε φασιστικά καθεστώτα) που μου δίνουν τα προσήματα για να κάνω απαραίτητη την παρουσία των μπάτσων μου.

Οι διεθνικοί "οργανισμοί" των ισορροπιών δύναμης που είχαν στηθεί μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο (για να καμουφλάρουν τον γ', εκείνων των "περιφερειακών συγκρούσεων") του είδους ΟΗΕ θα πρέπει να θεωρούνται παρελθόν. Έφτασαν να κάνουν κατασκοπεία για λογαριασμό των ΗΠΑ! Εφόσον οι συσχετισμοί αλλάζουν (κι αυτό εκφράζεται το ίδιο καλά είτε με βόμβες είτε με επιτόκια...) τα αφεντικά επιζητούν ένα χρονικό διάστημα *ευεργετικής και "δημιουργικής" ανισορροπίας* - κατά το οποίο δεν υπάρχει ζήτημα συμφωνισμών αλλά "συμβούλιο αφαιρείας του ΟΗΕ". Ξεσοκονίστε τα - έστω σχολικά- βιβλία ιστορίας για να δείτε πότε διαλύθηκε η "Κοινωνία των Εθνών"...

Σε κάθε περίπτωση το 1991 πολλοί "σύμμαχοι" των ΗΠΑ ήξεραν πως ο πραγματικός στόχος της "καταιγίδας της ερήμου" ήταν η στρατιωτική κατάληψη της Σαουδικής Αραβίας από τον αμερικάνικο στρατό, και ο προληπτικός (-) έλεγχος της ευνότερης περιοχής. Αλλά η ιστορία δεν θα μπορούσε να τελειώσει εκεί... Είτε ο κύκλος του πετρελαίου "πίεσε" τώρα σε μια προσπάθεια τεχνητής ανόδου των τιμών (για το καλό όχι μόνο των σχετικών εταιρειών αλλά και των καθεστώτων τουλάχιστον στον Κόλπο, τα οποία αν γυρίσουν ένα σοβαρό μέρος των περιουσιών τους από τα ομόλογα των αναπτυσσόμενων χωρών στους προπολογισμούς τους θα γονατίσουν ακόμα περισσότερο την "ανάπτυξη" του βορρά) είτε κάτι άλλο που δεν το καταλαβαίνουμε, ένα είναι σίγουρο: δεν έστειλαν τα ταμπούκια της Λεβίνκι τους πυραύλους πάνω απ' τη Βαγδάτη.

Οι αραβικοί λαοί, ειδικά τα ριζοσπαστικά θρησκευτικά κινήματά τους, βιώνουν αυτήν τη τελευταία (από το '91 και μετά) σταυροφορία μετρώνας του νεκρού τους - αλλά όχι μόνο. Το είδος της αντίστασης που μπορούν να προβάλλουν, και το είδος του πολέμου που μπορούν να μεταφέρουν μέσα στις μητροπόλεις δεν αντιμετωπίζεται φυσικά με τα "έξυπνα" όπλα - που είναι, εκτός από "έξυπνα" και ανύπαρκα! Η πραγματικότητα της "δημόσιας τάξης" και των κρατικών μηχανισμών της στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό βορρά μπορεί να κλονιστεί συθέμελα αυτόν τον αιώνα αν οι καινούργιοι Ασιασίνιοι αποφασίσουν να εκδικηθούν για όσα υφίσταται ο ισλαμικός ή ο μουσουλμανικός, ή ο αραβικός κόσμος εδώ και δεκαετίες.

Οι οικονομικές "ταλαντώσεις" στον αναπτυσσόμενο καπιταλισμό είναι άσχετες, με τις "εξωτερικές" πολιτικές; Κανείς "ειδικός" δεν λείπει τίποτα απ' αυτού, και ο λόγος προφανής. Αν το "αντιαμερικάνικο" γαλλικό κράτος κλείνει μια στρατιωτική συμφωνία με το αγγλικό, και στη συνέχεια αυτό το δεύτερο εκτελεί μια "πολεμική δουλειά" για λογαριασμό της "σαξονικής" συμμαχίας, τότε τί μπορεί να σκεφτεί κανείς; Μήπως ότι ο καινός γίνεται και για την "στρατιωτική επάρκεια" της ΕΕ; Και αν τώρα τον καινός των υποτιπώτων τον πληρώνουν τα βατράχια στη Βαγδάτη, στο Χαρτόυμ, στο Σεράγεβο ή στην Παρίσι, νομίζετε ότι ο βάλτος θα μικρύνει; Ή ότι θα μεγαλώσει;

Ένα είναι σίγουρο: αμερικάνοι και ισραηλινοί σκοτώνουν στην μέση ανατολή (παρέα με τους πασάδες) για τον ίδιο λόγο που γάλλοι σκοτώνουν στην αλγερία, για τον ίδιο λόγο που έλληνες και σέρβοι σκοτώνουν στα βαλκάνια, για τον ίδιο λόγο που τουρκοί σκοτώνουν στο κουρδιστάν. Και θα συνεχίσουν.

Οι καπιταλιστικές μητροπόλεις επίσης δεν θα είναι για καιρό μακριά από τη γραμμή του πυρός. Είναι η "φύση" αυτού του *ιδιου λόγου* που δεν θα το επιτρέψει.